

Callie T. Swords

Miénk az óceán

Kim de Noir életfilozófiája, hogy a művészetünk túlél minket. Legalábbis vágyik arra, hogy valami olyat alkosson, ami maradandó. Kisgyermekes anyukaként azonban nem is állhatna ettől a vágyától távolabb. A gyönyörű tóparti házban, ahol élnek, Alex Goodwin sem boldog. Mindketten keresik a megoldásokat, a megfejtést, a közös utat. Vajon ismét Devon lesz a megoldás a boldogságukra vagy teljesen más úton kell elindulniuk?

ÉPÍTÉSZEK SOROZAT

Kim de Noir és Alex Goodwin története
folytatódik

MIÉNK *az óceán*

Callie T. Swords

1. A tavasz ígérete

Kim

Kendal szürkesége felülírt minden programot az életemben. A fák fekete vonalakat húznak a szürke égre. Azt sugallják, hogy itt már sosem lesz tavasz. Nem gondoltam volna korábban, hogy a fenyveseknél létezik unalmasabb hely Angliában, de gyermekkorom helyszínéhez képest a tóvidék az unalom szürke tébolya. Szent meggyőződéssel hittem azt, hogy a döntéseimmal és a választásaimmal a szabadság felé nyitok. Az új vállalt élet majd elhozza a függetlenséget és a szabadságot. De fantáziám és képzelt jövőképem csak egy torz tükör volt. Egy karikatúra. A valóság csak a tóvidék elzártsága, kietlen világa, szüntelen komor, szeles és esős, ködös időjárása.

Az egész életem egyszerre átszőtték a hazug ígéretek. Alectől. Önbecsapás. Magamtól.

Az ablakból rálátni a távol haladó kis útra. Alig van forgalom, mind Kendal központja felé. Ahogy elhaladnak a munkába igyekvők, véget ért az élet, az egyetlen mozgás. Odakint az ablakon túl az emberek teszik a dolgukat. A világ körforgása megy tovább, nélkülem. Kiléptem ebből a körforgásból. Hetek óta. Hónapok óta. A tóparti ház magányában.

Egy vastag kötött már igencsak elnyűtt pulóverbe burkolódzva nézelődöm az ablakon. Az egyetlen szórakozás minden teljesen egyforma napban. Elsuhan néhány autó, mozgás, élet, külvilág. Mindaz, amiben nekem hetek óta nincs részem. Riadtan rezzenek össze, ahogy egy kis hangot, szusszanást hallok. Ki van itt? Másodpercekbe telik mire ráébredek, hogy nem vagyok egyedül. Már sosem vagyok egyedül. Egy kis lény szuszog az ágyban. A fiam: Axel. Még nem szoktam hozzá, hogy létezik. Sokszor kapom magam azon, hogy elfeledkezem róla. Hogy ő van. Rossz anya vagyok? Mert fiatal anya vagyok? Nem való volt nekem az anyaság?

Tele vagyok kétségekkel és bizonytalanságokkal. Kérdésekkel. Megválaszolatlanul. Teljesen új énem ez. Nem ismerem magam. Én mindig magabiztos voltam. Sosem éreztem azt, hogy valamit ne tudnék megcsinálni, hogy valamiben ne lehetnék minimum jó. Akármiben. Most jelenleg ezt élem meg. Van egy életem, egy szerepem, egy feladatom, amiben nincs önbizalmam. Ez nem én vagyok.

A tóparti házunk átka. Az apósom által épített környezettudatos házban. Energiahatékony, okos, intelligens, zöld ház. Minden tökéletesnek tűnik. Ebben a világban itt minden tökéletes. Csak én nem. Legbelül. Ebben a házban elveszett Kim de Noir. Nem tudom ki volt ő. Nem ismerem. Itt a postás csak Mrs. Goodwint keresi. Azt sem tudom ki az. Még a fejemet is értetlenül rázom, hogy bocs, nem ismerem. Aztán leesik. Én vagyok az a Mrs. Goodwin. A pizsamámra húzott pulóverben és szobapapucsban, már hetek óta bontatlan hajjal. Szerintem még a postás is titkon megveti ezt a Mrs. Goodwint.

Sikítani tudnék ettől a névtől is. Középkorú öregasszonynak érzem magam tőle. Nem szeretek Mrs. Goodwin lenni. Jelen állapotomban semmit sem szeretek magamban. Gyűlölöm ezt a Kimet, akivé lettem. Egyetlen biztos pontom az, hogy van egy fiam. Állandó kimerültség és felelősség forrása. Megőrjít.

Egy városba költöztem a Goodwinokkal. De szinte kevesebbet látom őket, most mint, amikor otthon laktam a fenyvesekben. Ők dolgos, fontos emberek. Munkamániások. Az előző életem, mintha valaki más élete lenne. Vannak emlékeim annak a lánynak az életéről. Aki nem is olyan régen folyton pörgött. Egyik buliból a másikba ment. Akinek nem számított, hogy hány óra van, aki éppen azt csinálta, amihez kedve volt. Aki szabad volt. Ahhoz a nyüzsgő élethez képest, most mintha bezártak volna. De az a lány már nem én vagyok. Nem ez a kétségbeesett, szerepét kereső anya, aki nem találja önmagát. Ez a szabadság? Amit annyira kerestünk?

Tudtuk, hogy nehéz lesz. De nem, hogy ennyire. Az elmúlt hónapokban sokszor megkaptuk a szüleinktől, hogy de hát ti akartátok! Ti ragaszkodtatok a

hülyeségeitekhez! Mihez ragaszkodtunk? Az álmainkhoz? Egymáshoz? Devonhoz? A szerelmünkhöz? Axelhez?

Már fogalmam sincs.

Nem gondoltam volna, hogy ennyire tud hiányozni a tenger. Semmi sem tudott úgy megnyugtatni, mint a tenger. Egyszerre a végtelen szabadság jelképe lett számomra. Olyan közel laktunk hozzá. Napi szinten lemehettem a partra, elég volt az a néhány perc, az álmokra, a hitekre, józanságra, megnyugvásra. A ködbe burkolódzó tó, az óceánhoz képest csak a bezártságom szimbóluma. Vízbe tudnám itt fojtani magam, annyira gyűlölöm a kinti világot, a ködös szürke tópartot. Alex ezt nem érti, neki itt voltak a tavak mindig is. Itt nőtt fel. Mi ketten éppen ilyen ellentétes természetű vizek vagyunk. Én a szenvedélyes, viharzó tenger, Alex a csendes, nyugodt tó. Én az óceán itt a tóparton, egyszerre hazavágyom.

Kettőnk közül mindig is Alex volt a felelősségteljesebb, a komolyabb, az értelmesebb. Ma mindketten a napi szintű túlélésért küzdünk. Önerőnkön felül. Mindketten kimerültek vagyunk. Alex a megélhetésünkért küzd, tulajdonképpen végzettség nélküli érettségizettként, én egy napirend nélküli csecsemőt próbálok életben tartani. Néha csodálkozom azon is, hogy épségben túlélünk egy napot. Alex már számtalan összeomlásomnak volt szemtanúja. Ahogy csak üveges szemekkel bámulok ki a fejemből, miközben a gyerek sír mellettem és őt ez a kép fogadja, ahogy hazaér. Ha Axel elalszik iszom. Lehet alkoholista lettem. De máshogy már nem bírom. Úgy érzem megőrülök itt. Vagy már meg is őrültem.

Élünk a Pritzker-díjas öko-intelligens házunkban, akár egy kirakatban. Ez a ház olyan, mint egy bemutatóterem. Minden intelligens, minden környezettudatos, minden idegen. Nem érezzük az otthonunknak. Feszengve érzem magam a ház minden szegletében. Szinte hozzám szól. Kikapcsol és bekapcsol minden önműködően, programozottan, olajozottan. Nélkülem is jobban tudja mit csináljon. Ez a ház intelligensebb mint én. Én a napjaim döntő százalékában fogalmam sincs mit csináljak. Ennek a háznak szinte lényegtelen, hogy élnek-e benne vagy sem. Az esővizünket tisztítja meg a rendszer, itt aztán bőven van elpocsékolható zuhanyvizünk, folyton esik az eső.

Versenyt futottak az idővel, hogy időre elkészüljön ez a ház. Axel születésére. A Goodwin Építész Stúdió első nagy dobása, egészen a Pritzker-díjig. Ma van a díjátadó. Bámulatos teljesítmény. Alex apja nemzetközileg is elismert építészmérnök lett. Döbbenetes kontrasztban vagyunk. Alex apja a szakmai csúcson. Tetőpont. Nincs feljebb az építész szakmában. Elérte a maximumot. Mi, akik ismertük, csodáltuk, csak süllyedünk körülötte. Hónapok óta nem rajzoltunk. Ha grafitot fogok remeg a kezem.

Ha mérlegre tenném az életünket, megállapítanám, hogy veszítettünk. Mindent elvesztettünk. De legfőképpen önmagunkat.

Robbanáspont

Alex

“Nagy sikerrel és hatalmas létszámmal indult el a hétvégén a nemzetközi építészhallgatói pályázat. Szuper motiváló előadásokat hallhattunk Alex Goodwin Kendal főépítésztől, aki a hallgatókkal a tervezési helyszínt is bejárta...”

Az egyetem építész tanszékének hírfolyamát nem tudom tovább olvasni, mert bejövő hívásom van a telefonomon. Kim az.

- Szia!
- Axel lehet benyelt valamit! - sírja bele a telefonba.
- Kim, dolgozom, mit csináltál? - kérdezek rá idegesen, Kim összeomlásai. Ismét egy. Képtelen úrrá lenni helyzeteken. A napjaim döntően ezeknek az összeomlásoknak a kezelésével telnek, vagy dolgozom, vagy Kim után takarítok. Romokat. Az életünk romjait. A szerelmünk romjait? Azt sem tudom volt-e van-e bármi érzelmünk még, a fáradtságon kívül én már semmit sem érzek.
- Nem tudom, ki vagyok merülve, nem tudok koncentrálni semmire! Nem figyeltem rá! Én teljesen készen vagyok... mikor jössz már haza?! Nem bírom! - sír és zokog a telefonba. Ezzel pedig csak feszültté tesz. Lassan forog a nyelve. Megint részeg? Kim a szemem láttára omlott össze... döbbenetes, ahogy végigkísértem élete átalakulását. Megijedek attól, hogy

kezd szétesésni az életünk és nem tudjuk kezelni. Pontosabban én nem fogom tudni már kezelni.

- Visszahívlak, hadd gondolkodjam kicsit!

Bontom a hívást. Nézem a piros lámpa visszaszámlálóját. Mintha az életünk időzítője készülné felrobbanni. Haza kellene szaladnom. Megnézni mi a baj. De hátul a raktérben még ott vannak az ételhordók. Feszülten dobolok a transzporter ajtaján. Az első gondolatom, hogy felhívom apámat. Aztán rájövök, hogy apám éppen a Pritzker-díjátadón van. Mint a családból mindenki. Valószínűleg ki is van kapcsolva a telefonja. Amióta megházasodtam, semmiben sem számíthatok rá. Külön család lettünk. Külön étellel. Külön háztartással. Micsoda szabadság! Micsoda felelősség! Sosem éreztem igazán közel magam hozzá. Mindig elvárásai voltak velem szemben, amiket én nem tudtam teljesíteni. Nem tudtam még a minimum szintet sem megütni. Apám magas elvárásaiból, még anyám szintjét sem hoztam. Ahogy elvesztette az álmát, hogy a fia kövesse a példáját az építészet égiszén, úgy fordult el tőlem az apám. Nem számíthatok rá többet, semmiben. Büntet. A vállalt életem következményeit oldjam meg magam. Igaza van. Kegyetlen tanár.

Rám zuhant az élet. Fenn kell tartanom egy családot. Nekem kell megoldanom. Visszacörgetem Kimet.

- Kihívom rátok a mentőt, készülj! - szólok bele tömören és kinyomom Kim siránkozását. Még az utolsó kiszállítás nálam van, végig kell vinnem a körömet, csak utána tudok az étteremből eljönni. Azt sem érzékelem mennyi idő telhetett el. Olyan végtelenül fáradt vagyok attól, hogy folyton arra gondolok, hogy nem ott vagyok, ahol lennem kellene, de most ezt kell csinálnom, hogy egyáltalán fennmaradjon ez a vékony jégen működő rendszerünk...az életünk.

Hiába nyertem felvételt az egyetemre. Jelenleg hiába is tettük le az érettségit mindketten Kimmel. Semmit nem tudunk vele kezdeni. Megrekedtünk a befejezetlenség állapotában. Apámtól az egyetlen segítség, hogy megépíttette nekünk az önellátó alacsony fenntartású zöldház projektjét. Értékes ingatlan, mi azonban a hétköznapiokért küzdünk. Kocsit váltok. Apám régi jaguárjában végigszágulok a kórházig.

Kim haja csapzottan lófárokba kötve, az én kinyúlt pulóveremben áll a kórház folyosóján, kisírt, feldagadt és karikás a szeme.

Önmaga árnyéka csupán. Axel előtt nem ilyen volt. Én még emlékszem arra, ahogy az utcán megfordultak utána a srácok, még akkor is, amikor már látványosan terhes volt. Hosszú fahéjszínű rézvörös haját fújta a szél a teste körül, laza, könnyed léptekkel haladt, és egymást lökdösték a srácok, hogy nézd még így is milyen jól néz ki az a csaj, kár, hogy valaki beelőzött minket.

Döbbenetes mi lett belőlünk egy év leforgása alatt. Külsőleg is, de belsőleg is. Valószínűleg már én sem vagyok az, aki diákként Kendalban voltam. Folyton fáradt, kedvetlen, életunt lettem. Már nem tudom csinálunk-e bármit is, amit valaha szeretünk és nem csak azt, amit meg kell tennünk. Kötelességből. Kényszerből.

A kórház folyosóján, ahogy közeledek Kim megtört, bizonytalan és aggódó alakjához lelassítom a lépteimet.

- Szia! Axel? - kérdezem ideges, rekedtes hangon. Megköszörülöm a torkom.
- Alszik bent - int a fejével Kim. - Nem találtak semmit, de éjszakára bent tartanak minket - rogy le a kemény fapadra, csendesen szírog. Vörös és dagadt a szeme a sírástól, fakó az arcára, sosem láttam ilyennek. Még a legnagyobb betegségei idején sem. Leülök mellé és a fejemet a hideg falicsempének döntöm. - Kösz, hogy intézkedtl, azt sem tudtam mit tegyek - csak némán biccentek rá. Az életünk folyamatos tűzoltások sorozata. Üldözöttek vagyunk. Önmagunk üldözöttei. Kim karikás szemekkel, beesett arccal, megtörtten ül mellettem, a kimerültségtől remeg a keze. Nyikorog a cipőm talpa a kórházi folyosón, ahogy magam alá húzom a lábaim.
- Kim, én már azt sem tudom ki vagyok - mondom ki fáradtan.
- Alex Goodwin, építészhallgató - ismétli elhalóan, mint egy mantrát Kim.
- Alex Goodwin, ételfutár, apa, csődtömeg - pontosítom.
- Te legalább vagy valaki. Én? Mrs. Goodwin, anya. Senki...Alex! - fáradtan felé biccentem a fejem, hogy figyelek. - Azt hiszem gyűlöllek - jelenti ki.
- Én is téged - vágom rá fejbiccentve. - Hogy jutottunk mi egy év alatt idáig?
- Miért vagyunk mi még együtt? - kérdez rá Kim erőtlen szomorúsággal.
- Fogalmam sincs - rekedt a hangom, megköszörülöm. Nem akarom azt mondani, amit otthon annyiszor hallottam a szüleimtől. A gyerek miatt. Axel

miatt. Szinte hallom apám kritikus hangján: Annyira Brooks vagy fiam! Mintha anyám vezetékeve egy szitok lenne, büntetés. Az önsorsrontás jegye az életemen.

- Hívtad őket? - kérdezem, a szüleinkre gondolva. Kim pontosan tudja kikre gondolok.
- Dehogya. Nem akarom hallgatni, hogy miket okoskodnak össze, mondván, hogy ők előre megmondták, teljesen alkalmatlanok vagyunk szülőnek. Igazuk van. Csak nincs kedvem ezt hallgatni.
- És mindez miatt, már velük sincsen kapcsolatunk. Nincs kedvem már felhívni sem őket.
- Alex, mikor volt nekünk utoljára igazán boldog egy éjszakánk? - kérdez rá Kim. Folynak a könnyei az arcán. Már meg sem állítja őket, már le sem törli őket, hagyja, hogy rácsepegjenek az én kinyúlt pulóveremre, amit Kim hord. Ruhára nem igazán futja a fizetésemből, Kim mérete meg megváltozott a terhességtől.
- Nem is tudom. Nagyon régen. Talán az utolsó igazán- igazán önfeledt és boldog éjszakánk az Devon volt - sóhajtok. Csendesen nézzük egymást. Milyen szomorú is ez. A fiatalos, heves lendületünkből ennyi maradt. Két megtört ember. Egyetlen boldog éjszaka emléke. Devon óta csak gondjaink voltak. Megoldandó problémáink. Életünk, amit nem akartunk élni. Amik nem mi vagyunk.
- Devon. Megbántad Alex? - kérdez rá fásultan Kim. Erre a kérdésre nincs jó válasz. Nincsen rá feleletem. - Válaszolj kérlek!
- A tökéletesség illúziója.
- Devon?
- Nem, csak az akkori életünk. Egyenes út egy építészirodába, kitaposott ösvény. Apáink pályája. Minden olyan tökéletes volt, beleszületni egy építészirodába. Ezért volt olyan törékeny. Semmi sem lehet tökéletes. Az élet nem ilyen. Megértem, hogy gyűlölsz Kim. Én már magamat is gyűlölöm - állok fel mellőle.
- Érzel még irántam valamit Alex? - kérdez rá Kim. - A gyűlöleten kívül - teszi hozzá. Elnézek.
- Akkor? Mit akarsz? Váljunk el?
- Nem tudom. Váljunk.

- Kim! Haza kell mennem, én hajnal négykor kelek - lépek el mellőle és otthagynom a kórházi folyosón.

Hazavezetek, aludni kellene. Ma nélkülük csendes lesz a ház. Kim nem lesz itthon. De mi a különbség, ha itthon is vannak. Teljesen párhuzamos életet élünk egymás mellett. Teljesen más életritmusban. Alig alszom hat órát és egész nap nehéz ételhordókat cipelek a város egyik pontjából a másikba. Állandó jelleggel fájnak a karjaim és a vállaim. Apám fizikuma. Nem vagyok sem elég erős, sem elég jó felépítésű ehhez a fizikai munkához. Kim alkoholos üvegei szanaszét az ebédlőasztalon. Találomra választok egyet és meghúzom. Végre egy este, amikor már nem kell visszafognom magam. Mint apám. Sosem ivott, mert bármikor szükség lehetett rá, hogy vezessen. Én is átvállaltam ezt a szerepet. Nem iszom, mert mi van ha vezetni kell. Ma én már sehova sem megyek. Senkiért sem megyek. Iszom. Tudom, miért iszik Kim is. Hogy könnyebb legyen. Hogy felejtünk. Hogy ne gyötörjön minket a bűntudat. A lelkiismeret. A kilátástalanság. Segítségért kiáltanék kétségbeesésemben. De nincs, aki meghallaná.

“Szeretnék elmenni a tengerhez. Kérlek vigyél el!”

Kim ír rám. Folyton ezzel nyaggat. Az utóbbi hetekben állandóan. A tenger. Egyszer elvittem a tengerhez. Devon partjaihoz. És most itt tartunk. Nem tudom, akarok-e még egyszer Kimmal a tengerhez menni. Fogalmam sincs már kire haragszom jobban. Magamra, vagy Kimre. Mi akartuk. Mi okoztuk saját magunknak, ezt a helyzetet.

Csak a cipőmet rúgom le és beajulok az ágyba. Már alszom is.

2. Kötődés

Kim

Axel mellett alszom a kórházi ágyon. A fiam békésen piheg. Az én aggodalmam nagyobb volt, mint a baj. Folyton figyelni kell. Állandóan. Csak arra vágyom, hogy egyetlen nap legalább két órára vegye át a felelősséget rólam valaki más. Hogy végre ne nekem kelljen rá figyelnem, hogy jól van-e, nem csinál-e valami balesetveszélyes dolgot. Él-e, lélegzik-e... végtelenségig tehetném fel a kérdéseket.

Senki sincs, aki vigyázna rá, hogy még két órát aludjak. Napját nem tudom, mikor aludtam egy huzamban nyolc órát. A kendali kórházban csend van. Távol az otthonunktól, Alextől. Más közeg. Talán még ez is jobb már, mint folyton egymást nézni a néma, ki nem mondott hibáztatással a levegőben. Azok a ki nem mondott szavak közénk ékelődtek, láthatatlan falként emelkednek közöttünk. A telefonomon nézem az üzeneteket. Alex nem válaszol. Órák óta nem volt elérhető. Kire írhatnék rá ilyen későn? Ilyen magányosan? Nincsenek barátnőim. Sosem voltak. A saját nemem gyűlölt, mert minden pasinak én kellettem. De ezek a pasasok sem voltak a barátaim, ahogy jöttek úgy mentek is az életemből.

Amióta megszületett Axel és elfordultak tőlünk a szüleink akkor ébredtem igazán rá, hogy mennyire nárcisztikus szülők magányos gyermekeként nőttünk mi ketten fel. Nagy elvárásaik voltak, amiket kötelesek voltunk teljesíteni. Túl nagy nyomást helyeztek ránk. Állandóan leterhelt feladatokkal, hétvégén is. Mindketten. Valójában ezért volt Devon. Ezért vagyunk ma itt. Igen, a szabadságért mentünk Devonba. Akartunk magunknak egy kis szabadidőt. Ami otthon sosem volt. Soha. Hát szakítottunk magunknak szabadidőt.

A teljesítménykényszer végkimenetele kettős volt. Én lázadtam, Alex kiégett. Én dacból nem akartam már teljesíteni, Alexre pedig negatívan hatott, hogy nyomás alatt van. Valójában ezért alakult ki kettőnk párkapcsolata is. Egymáshoz menekültünk a teljesítménykényszer alól. Egymásban láttuk a menekülést, a megoldást. Belegondolva a szüleinket sosem érdekeltük, hogy mit szeretnének igazán csinálni, hogy mi a hobbink, hogy mi érdekel valójában minket.

Igen, ezért Alex. Ott Devonban megadtuk egymásnak, amire a másik vágyott... nem csak testileg. Alex szabadon sportolt, én szabadon festettem. Csodálatos nap volt. Én mindig is ezért akartam Devonba menni. Azt mondták Devon a szabadság

megyéje. Igazán a szabadságé. Megízleltük a szabadság ízét. Szerettük Devont. Szerettük egymást Devonban. Örök Devont akartunk.

Másnap délben már összekészülten várom a zárójelentést a kórházban és Alexet, hogy értünk jöjjön. Már dél is elmúlik, mire végre Alex Jaguárjába ülünk. Alex szótlan. Csak beülteti Alexet a kocsiba. Ugyanaz az ócska ruha van rajtam, mint amibe tegnap már beletörölgettem a könnyeimet. Kivételesen süt a nap. Ritka jelenség mostanában. Kendalban már a városban is olyan régen voltam. Rácsodálkozom az épületekre.

Alex feljebb veszi a sebességet. Meglepődöm. Miért gyorsít? Elhaladunk a Kendal határát jelző tábla mellett.

- Hová megyünk? - kérdezek rá elhűlve.
- Majd meglátod - feleli Alex.
- Messzire?
- Fél óra és ott vagyunk - nézi az utat maga előtt. Lassan vezet, mint mindig. Annyira fáradt vagyok, hogy elalszom mellette a kocsiban. Arra riadok, hogy megkocogtatja az ablakomat. Alex a babakocsira nehezedik alkarjával és engem néz. Kinézek a szélvédőn túlra. Előttem a homokos parton túl... az óceán végtelenje. Nyitva marad a szám a döbbenettől.
- Ez a legközelebbi tengerpart Kendalhoz - hallom az üvegen át Alex hangját.
- Gyere! - int és megindul előre a babakocsit tolva. Csak nézek előre. Nem akarom elhinni. Fél éve könnyörgöm a tenger után. Kapkodva nyitom ki az ajtót és becsapom magam mögött. Az arcomba csap az óceán felől érkező sós levegő. Mintha hosszú betegségből gyógyulnék, megtántorodom a szél erejétől. Mélyen belélegzem az illatot. Hazaértem. Az óceán az én hazám. Könnybe lábad a szemem. Megindulok utánuk a part felé. Alex is ébren van. Alex a víz felé fordítja, hogy rálásson a gyerek is a babakocsiból. Melljük érek.
- Köszönöm! - suttogom Alexnek miközben potyognak már megint a könnyeim. Romokban az életem. És az idegrendszerem. Alex csak némán biccent.

Leülök a homokba és csak nézem az óceánt, hagyom, hogy megtépázott idegrendszeremet megnyugtassa. A szél simogatja a bőrömet, bele-belekap a hajamba.

Alex nem szól egy szót sem. Magamra hagy. Hagy gondolkodni, kikapcsolódni. Feltöltődni. Tologatja a babakocsit. Talán várja, hogy Axel elaludjon. Egy idő után leül mellém a homokba.

- Na? Jobb? - kérdezi Alex.
- Igen. Sokkal - behunyam a szemem és élvezem a napsütést a tengerparton. Bár hűvös az idő, kellemes a napsütés. Jóleső.
- Akkor jó. A tengerpart nem a világ vége. Kendalból sem. Nem ez a legszebb tengerpart az tény, de ez van a legközelebb Kendalhoz - néz körbe Alex. Értékelem, hogy vette a fáradságot, hogy kikereste, hogy hogyan érhetnék a leggyorsabban a partokhoz. Mindketten a horizontot nézzük magunk előtt.
 - Semmi sem tart örökké Kim, ne aggódj. Ezt is megoldjuk - Alex mondata mint egy ritka gyógyír. Annyira hiányzott, hogy ezt mondja. Hogy Alex srácos rekedtes hangján halljam ezt az egyetlen kis szót: megoldjuk. Alex szájából ez a minden. Többes számban. Ő és én. Megoldjuk. Kikeresi maga mellett és megszorítja a kezemet. Egymásba kulcsoljuk az ujjainkat.
- Olyan megnyugtató, ahogy ezt mondd, kösz Alex, hogy megoldjuk - bólintok rá. Megkönnyebbülök. Hónapok visszatartott feszültsége enyhült ettől az egy szótól. De ennek a szónak csak Alex lehet a forrása. Ez az ő jelszava. Ami kapukat tár ki, belépési lehetőséget ad, egy jobb életbe. Axel nyöszörögni kezd a babakocsiban.
- Itt vagyunk! - szólalunk meg mindketten egyszerre.

Alex gyerekkorom óta a megoldjuk forrása volt. Ő volt a nem tudom kinyitni, nem tudom szétszedni, nem érem el, nem tudom megcsinálni összes nem tudomjára a válaszom. Meghúzta, leemelte, kinyitotta, felvágta végtelen sorozata. Kéznél volt. Egymás mellett játszottunk, ő volt a legközelebb hozzám. Nagyobb mint én, fiú, erősebb, hozzá fordultam. Mert együtt játszottunk, egy szőnyegen, egy homokban, egy padlón. Hamarabb ott volt, mint bármelyik szülő. Mi együtt nőttünk fel.

Ha elestem ő volt ott mellettem, hogy mondja, semmi baj. Most is ő van itt mellettem, hogy ezt mondja. Semmi baj Kim, megoldjuk. Mindig is ilyen erős volt.

Én annak láttam. S az ő ereje adta az erős kötődést köztünk, még akkor is, amikor felismerve, hogy ellentétes nemhez tartozunk, különváltak útjaink. Mindig is ott volt közöttünk egy kapocs. Egy megmagyarázhatatlan közös szál. Ami összekötött minket. Ugyanaz volt a sorsunk is. A kijelölt életutunk. Építésznek kell lenni.

Alexre mindig lehetett számítani. Én mindig számíthattam rá. Talán gyerekkori szerelme vagyok? Talán ő is az nekem? Fogalmam sincs. Csak azt tudom, hogy az ajánlata, akkor ott, amit elfogadtam, ismét egy ilyen megoldás volt. Terhes vagy? Semmi gond Kim, megoldjuk, házasodjunk össze. Vagy Alex szavaival élve: tulajdonképpen feleségül is vehetnélek Kim.

S ezt ő olyan természetességgel mondta ki, ahogy gyerekként megfelezte velem a süteményét, s én beletettem a tenyerem a kezébe, hogy igaz, ez lesz a megoldás Alex, menjünk.

Tűpontos iránytű volt az életemben, aki azt mondta: hülyeséget csináltál? Semmi gond, megoldjuk, erre megyünk tovább. Alex volt életem hajósa, a vad tobzódó lelkem óceánjában. Folyton kézben tartotta a kormánykereket és az iránytűt.

Amikor beadtam az építészmérnökre, akkor is rá gondoltam. Én nem szakot választottam, hanem személyt. Én, Alexet választottam. Arra gondoltam, hogy nem válhatnak külön az útjaink. Én azt az életet nem tudnám értelmezni. Hajótörött lennék nélküle a saját óceánomban. Szükségem van erre az iránymutatásra, jobban, mint ahogy azt Alex el tudná képzelni. Erősebb kötődésem volt hozzá, mint ahogy azt valaha is be mertem volna vallani.

4. Egyenletmegoldás

Alex

Ez az élet, amit most élünk fel fog örölni minket. Az egész kórházi eseménysor erre világított rá. Változtatnunk kell. Még nem tudom mit és nem tudom, hogyan. Csak azt tudom, hogy ebben a jelen élethelyzetünkben nem vettem észre, hogy Kim fuldoklik. Fejest ugrottunk egy házasságba. Nem voltunk rá felkészülve. Azt sem tudtuk mi az. Az én ötletem volt. Hülye ötlet volt? Már magam sem tudom. Szokás szerint csak untam apámék szövegelését, azt a rengeteg sápiózást, ami ott

ment és egyszerően kiböktem a legkézenfekvőbb, legegyszerűbb megoldást: házasság.

Apám mintáját követem? Lehet. Szülői mintakövetés. Amikor megtudta, hogy megszülettem, feleségül vette anyámat. Ennyi. Semmi lángoló érzélem. Semmi romantika. Az én születéstörténetembe nem fért bele ilyesmi. Előttem sosem volt titok, hogy csak miattam házasodtak meg a szüleim. Brooks-nak születtem. Van születési nevem. Alexander Brooks. Tehát pontosan tisztában voltam mindig is azzal a kevésbé szívderítő ténnyel, hogy csak én vagyok az oka, hogy apám és anyám együtt él.

Hoztam a generációs mintát. Nekem természetes volt ez a felállás a saját életemmel kapcsolatban is. Kim terhes lett. Nekem kötelességem feleségül venni. Lezárt-nak tekintettem a feladatot. Nem gondoltam, hogy egy házassággal munka is van. Bevéstem az életünkbe egy kétismeretlenes egyenletet. A jelen állapotunkban Kimmel csak egy háztartásban élünk és közösen nevelünk egy gyereket. Az egész gondolatmenetem ott csúszott el, hogy én keresek nagyon keveset ehhez és Kim nem ilyen családban nőtt fel. Plusz Kim és én korábban elég ellentétes életet éltünk.

S most Kim fuldoklik a fejünk felett összecsapó hullámokban. Én még úszok az árral, de Kim már süllyed. Én még küzdök, mert erősebb a karom, a lélekjelenlétem. De Kim már az örvényben van, ami lefelé húzza. A mi óceánunk nem a végtelen szabadság óceánja lett, hanem fuldokló küzdelem, a túlélésért. Néha szó szerint ezt érzem: minden napot végig kell csinálnunk, túl kell élnünk. Most már hárman kell, hogy túléljük.

Amikor ott hajnalban olvastam azt az egyetlen üzenetet tőle, akkor döbbsentem rá. Hogy is írta? “szeretnék, elmenni a tengerhez, kérlek vigyél el!”

Csak reggelre tudatosodott bennem, hogy ez Kim segélykiáltása volt. Ahogy én is megfogalmaztam már magamban, hogy legszívesebben segítségért kiáltanék. Kim meg is tette. Vigyél el a tengerhez! Azóta szüntelen ezt a mondatot nézem. Képernyőmentésben kimentettem magamnak. Ez jel volt. Tennem kell valamit. Nem különb ez, mint az a vágyunk ott alig több mint egy évvel ezelőtt, hogy le kell

lépnünk, el kell menekülnünk, messze a megszokott rendszerből és világból. Le...Devonig.

Ha Kim festene, most lefesthetné magát a hánykolódó tengeren, ahogy egy táblát tart a feje felett: “szeretnék elmenni a tengerhez, kérlek vigyél el!”

Miközben ott fuldoklik az óceán vizében. Micsoda paradoxon. Azt hittem a legjobb megoldás én lehetek Kim számára. S talán így is van. Talán mi ketten együtt vagyunk a legjobb megoldás egymás számára. De jelenleg még nem ismerjük a képletet, amibe behelyettesíthetnénk önmagunkat. Csak a megoldás, az eredmény van meg.

Le kell vezetnem az egyenletet. Egészen a megoldásig. Vagy... az fog bebizonyosodni, hogy baromira elcseszttem ezt a számítást. Kimmel.

Tehát leírom a számításom első sorát:

- Már nem festesz - jegyzem meg miközben a babakocsi kerekét próbálom felpumpálni.
- Nem - rázza a fejét Kim.
- Miért nem? - nyomom meg újra a kereket, hogy kell-e még bele levegő. Nem elég kemény.
- Nem megy. Tudod, ha nincs rendben a lelkem, képtelen vagyok alkotni.
- Mit ártottam én a kreativitásodnak? - sóhajtok, és fújtatva a babakocsit nézem. - Szar ez a kerék, szerintem lyukas! - adom fel, és felegyenesedek.
- Nem ártottál, egyszerűen nincs lelki békém.
- Elvittelek a tengerhez.
- De ez nem olyan.
- Értem, ez nem Devon. Nem is a fenyvesek. Bocs, hogy nem vagyok olyan szuper sztár építész mint az apáink. Nem tudom neked megadni azt a miliőt, amihez hozzászoktál. Én cseszttem el. Az egészet. Gumit kellett volna húzzak.
- Egy szóval sem mondtam ezt.
- Nem kell kimondanod Kim. Sosem kellett ezt kimondanod. Anélkül is tudtam. Apám legalább a képembe is vágta. Tisztában vagyok a helyzetünkkel. Nem hoztuk a teljesítményt. Selejtelek vagyunk. Apáink nagy

versenyeztetésében, kiderült mi ketten vagyunk a selejtek. Mi ketten, mindketten selejtek vagyunk. És mit csinálunk a selejt termékkel? Hát kidobjuk a kukába! Na ez van Kim. Te meg én ki vagyunk kukázva a szüleink életéből.

- Túlreagálsz.
- Nem. Én nem vagyok hülye Kim, szerintem te sem vagy az. Sosem voltunk azok, pontosan tisztában voltunk mindig is a saját helyzetünkkel. Mérnöki pontossággal belőttem, hogy mi a szitu kezdettől fogva. Apáink versenyeztetése nem a suliban volt Kim. Kurvára nem. Akkor egy suliba járattak volna minket. Nem. Kettőnket versenyeztettek egymás ellen. Kinek a gyereke lesz jobb? Egy lány egy fiú ellen. Melyikünk lesz a jobb?
- Végülis... igen. Ki nyert? - kérdezi karba tett kézzel Kim.
- Félpályánál elgáncsoltuk egymást, kizártuk magunkat a versenyből. Tiltott szerhasználat. Szabálytalanság. Kim: mindketten veszítettünk!
- Mit? Apáink felügyeletét? Emlékszel még mi ment Alex?! Az összes rajzunk felett ítélőbírók voltak. Gyűlöltem az egészet. Kezdetől ott volt, hogy a cégnév körül ment a harc.
- Kezdetől ott volt, hogy anyádon ment a harc!
- Nem!
- Dehogynem! Apád kilóra megvette anyádat pénzen ennyi.
- Nem! Dehogy! - Kim reakciója a spontán tiltakozás. Nem akarja elfogadni az igazságot. De ahogy rám néz kezd rájönni, hogy nem mondok hülyeséget.
- Ez komoly?
- Persze! Apám próbált udvarolni Vanessának, de Liam esélyt sem adott rá, lehetőséget sem. Verseny volt. Apád nyerni akart. És nyert is. Ők ketten mindig is versenyeztek, apád a pénzével, egy faipari vállalattal a háta mögött, erős hátszél, apám meg tanult, rajzolt alkotott, szorgalommal, tudással hozta fel magát a szakmai csúcsra. Ennyi, melyik ér többet? Melyikük a jobb? Mindig ez ment! Folyton vitatkoztak. Kim, mi lett a jobb? A pénz vagy a tehetség mérlegében? Apád nyert, a pénz. A Goodwinok mindig vesztesek. Szokd a gondolatot. Egy veszteshez mentél hozzá.
- Nemcsak mint építészek vitatkoztak, anyámék is folyton.
- Az egész irodától hánytam. Apád folyton elnyomta apám ötleteit. Apám meg unta, hogy a denoir név alatt mennek a céges győzelmek. A nők is mindig el

voltak nyomva. Kim, te is el voltál nyomva, mert apád azt várta, hogy jobb legyél nálam.

- Jobb is lettem volna! - vágja rá Kim.
- Nem Kim - rázom a fejem tiltakozva. - Ebben a versenyben egyikünk sem tudott volna győzni. Képtelenség volt. Vagy így vagy úgy, de elbuktunk volna.
- Gondolod?
- Biztos vagyok benne. Kim én már olyan szinten ki voltam égve, hogy képtelen voltam gondolkodni, tervezni, semmi sem ment. Alkalmatlan voltam az egészre. Ez az igazság. Apám az összes tervemmel elégedetlen volt. Középszerű vagyok ezt mondta. Unalmas és középszerű. Sablonos, sematikus, unalmas. Az összehasonlítás megöli a kreativitást. Mi ketten pedig sosem voltunk összehasonlíthatóak.
- Mindketten jók voltunk, csak mindketten másban - érvel Kim.
- Valahol igen. De én gyűlöltem azt is, ahogy anyáinkkal bántak.
- A nagybevásárlásokat? Hogy meg volt oldva az életük? Ebben mit lehetett gyűlölni? Maximum azt, hogy mi ezt nem tudjuk megengedni magunknak. Én imádnám, most is!
- Lenézték őket. Mindig is. Az én anyámat betanította apám, hogy elvégezze helyettük a szecska munkát, a te anyád mindig is személyi szolgálatra volt száműzve, főzze le apádnak a kávéját, apámnak a teát. Képtelenek voltak értékelni őket. Apáink árnyékában élnek, és tűrnek. Nem akartam, hogy így élj Kim.
- Mert ahogy most élünk az jobb? - fakad ki Kim. Kim hozzá volt szokva a kényelemhez. Amit elfogadott Vanessa Liamtól, anyám az apámtól. A mi életünkben semmi kellemes nincs, semmi kényelmes. Semmi. Nem, valójában én vagyok egy nagy semmi, egy nagy nulla. Értem Kim kifakadását. - Én nem vagyok egyikünk anyja sem. Én sosem éltem volna úgy, mint ők - jelenti ki hevesen Kim.
- Apám alatt tanultál volna, ő meg egy szexista rohadék. Egy nő nem való mérnöknek. Bebizonyította volna hidd el! Mert ilyen. Ezért aggódtam akkor amikor mégsem a képzőművészetre adtad be a jelentkezésedet.
- Ó mily megható. Alex, te aggódtál értem? - Kim a régi iróniával néz rám, fölényes mosollyal. Már ez is reakció tőle. Örülök, hogy végre hetek óta újra

normálisan képesek vagyunk beszélni egymással.- Maradt a versenytárs versenyben.

- Engem ez a verseny sosem érdekelt. Én nem akartam veled versenyezni. Bíztam benned, hogy kitörsz az egészből és lesz kiút. Kettőnknek.
- Hát ez lett a kiutunk - mutat a babakocsira Kim.
- Egyelőre nem a legjobb megoldás. Beismerem - biccentek hozzá. Még normális babakocsit sem tudtunk választani. Hogyan oldhatnánk meg az életünket?

5. Határjelölők

Kim

Másnap reggel, amikor felébredek a komódon három dolog fogad. Egy fésű, egy doboz bemosósampon és egy színsor új akrill festék.

“Mosd be, fésüld ki, fess! Sietek haza! Alex”

A kicsi Axel aktív és szokás szerint semmit sem hagy. A tükörbe nézve tényleg inkább egy fésűre lenne szükségem nem is alvásra. Kikeresem anyám telefonszámát.

- Kim! Szia! Hogyhogy hívsz?
- Szeretném bemosni a hajam.
- Hát mégis megvette Alex? Csodapofa srác!
- Mi? - értetlenül nézegetem a sampon színekódját. 7.40 a régi hajszínem. honnan tudta?
- Alex hívott, hogy milyen hajfestéket vegyen neked. Még volt itthon a régi bemosódból, befényképeztem neki.
- Vett egy dobozzal - bólogatok hitetlenkedve. - Beszélsz addig telefonon Axellel?
- De hát nem is tud beszélni - feleli furcsa nevetős hangon anyám.
- Ja, szórakoztasd kicsit, kihangosítalak - otthagynom Axelnél a telefont és a fürdőszobába vonulok. Tényleg sietek, közben végig azon gondolkodom, hogy Alex hajlandó volt felhívni az anyámat egy színekódért. Valahol megható ez a törődése. Bár Alextől semmi sem szokatlan. Mindig voltak

ilyen szótlan, csendes megnyilvánulásai. Megoldásai. Talán éppen ezt bírtam benne a legjobban. Keveset dumált, inkább cselekedett. Hát ezért van most gyerekünk...kevés duma, cselekvés. Mire visszaérek Axel gügyög, anyám meg énekel neki. Furcsa egyveleget alkotnak.

- Hallom jól elszórakoztatok - veszem magamhoz a telefont és a gyereket.
- Mennem kell dolgozni, már apád ideges.
- Jól van, szia!

Ennyit a nagyszülői segítségről a modern korban. Sem Stefi sem az én anyám nem hajlandó semmit sem segíteni. Magadnak szüled. Megadóan sóhajtok. Több órák küzdelem következik azért, hogy Axel végre elaludjon, hogy legyen egy-két csendes órák nélküle. Megetetem, játszom vele, beültetem a babakocsiba, végeláthatatlan köröket teszünk a tóparton, végre elalszik a babakocsiban. Csak a teraszra tolom a babakocsiban és mellette festeni készülök. Már maga az előkészület is lefáraszt. Ecseteket hozni, festékeket nyitni, vizet hozni, felállítani a vásznat. Nézem az üres vásznat magam előtt. Leülök a fonott székre és nem merek a fehér vászonhoz érni. Mit rajzolhatnék? Mit festhetnék? Nincsenek témáim. Kifogytam belőlük. Itt nem inspirál semmi. Hétköznapi, unalmas, anya lettem.

Régen olyan spontán ment. Ha felület volt, alkottam. Füzetbe, falra, padra, vászonra, mindegy volt hova. Rajzoltam. Könnyű volt. Benne voltam. S imádtam. Ha festettem egy másik világban voltam. Kikapcsolt az agyam. Nem számított senki és semmi.

Tanácsstalanul nézek körbe. Előttünk a tó és körülötte a hegyek csak komor sötét, néma kísérei napjaim küszködéseinek. Nem ihletnek meg. Nem akarom ezt a képet még vászonra is, amit látok minden nap, ha kinyitom a szemem.

Nem merek a vászonhoz sem érni. Túl hétköznapi lettem. Nem érzem magam különlegesnek, vagy egyedinek. Egy átlagos tinédzser anya vagyok. Régen azt hittem, hogy különleges vagyok, művész vagyok. Volt életem. Ma nem látok mást csak ezt a romkupac nőt a ködben.

Előhúzó a zsebemből a telefonom és a galériában lapozgatok. Több ezer képem van. Csak huzogatom az ujjaimat az érintőképernyőn. A több mint egy éves

képekhez érek. A devoni nap. Nem is volt olyan régen...Aznap többfelé is kocsiztunk a megyében, váltogattuk a partokat, kerestük melyik felel nekünk meg a legjobban. Alex jól SUP-pozható partot keresett. Én meg festeni való tájat. S olyat, ami nem túl népszerű és felkapott. Ami mindkettőnknek megfelel.

Sokáig csúsztatgatom az ujjam, de mindig ugyanott akadok meg. Ez az egyetlen kép, ami valamiért megmozgat. Emlékszem erre a helyre. Alex itt jött rá, hogy vissza kell fordulnunk, mert ha tovább haladunk, akkor már elhagyjuk Devont és átmegyünk Cornwallba. A körforgalomnál tehát megfordultunk. De ezeket a fákat lefényképeztem az út mentén. Határjelölő fák. Tereptárgyak. Kijelölik a határt Devon és Cornwall között. Aki ezt látja, tudja, hogy közeledik Cornwall. Nekünk azt jelezte eddig és ne tovább. Vissza kell fordulnunk. Ez itt Devon vége. Devonnak vége. Most jelenleg pontosan ezt érzem. A hangsúly a végén van. Ha ott is kerestük a szabadságot. A szabadságnak vége. Házasok vagyunk. A házasság felszabadít? A házasságunknak is vége?

Két kezemen meg tudom számolni hányszor voltunk összesen együtt. Alex és én. S ebben benne van az is, amikor Axel fogant. Több mint egy év alatt. Én, aki minden héten más sráccal kavartam. Nem jöttem el úgy buliból, hogy ne zavartam volna le valami ismeretlennel egy numerát. Ez az egész mostani életem nem azonos a személyiséggemmel. Most már Mrs. Goodwin vagyok. Most már mindig ez lesz? Mi lettem én? Krisztus jegyese? Földi élvezetek már nem járnak?

Tudom, hogy Alexet sosem a szex érdekelte. Nem az a típus volt. Érzékeny, lelki srác. Na de hogy egyáltalán? Semmi? Sosem vágyik rá? Vagy csak rám nem? Lehet nagyon elhanyagoltam magam. Időm sincs mindazokat a szertartásokat végigcsinálni, ami a szüleim házában természetes volt. Minden reggel haját mostam és kivasaltam. Úgy néztem ki, mint a barbie babák a polcokon a dobozukban. Minden nap. Imádtam azt a Kim de Noirt. Tökéletes volt. Igaza van Alexnek, én se kívánnám már magamat.

Vonalakat rajzolok a vászonra, a fényképem alapján festek. Nem úgy mint régen. Régen a plein air technika híve voltam. Mindent itt most azonnal megfestek, amit látok. Devonban, a fenyvesekben, a felhőket, bármit. Leültem és megfestettem.

Volt, ami megihletett. Most fényképről festek. Színeket és vonalakat látok, amiket ecsettel próbálok visszaadni. Belemártom az ecsetet a vízbe és színt keverek.

Egyszerre mintha visszarepülnék az időben arra a tökéletes devoni délutánra, belemerülök az emlékebe. Alex nyugodt, lazán vezet, érzem az arcszesze illatát. Olyan Alexes, megnyugtat még az illata is. A körforgalomnál visszafordul Alex és gyorsabban hajt, mert visszafelé választunk egy partszakaszt. Én meg új hajszínt keresgélek virtuális próbával. Kattintottam magamról egy képet a kocsiban és azt illeszttem be a hajam színét nézem a hajfestékekhez.

“Te meg mit művelsz ott?

- Új hajszínt keresek, kell az újítás!
- -Kizárt! Hogy ezt lecseréld, jól áll! Olyan Kimes!
- Tényleg?
- Aha!”

A 7.40-es érzéki rézvörös volt a hajszínem akkor. Most újra ezzel mostam be. Alex kedvence. Rajtam. Ami Kimes, ami olyan szexis volt, ami volt annyira vonzó Alexnek, hogy szeressen, igazán szeressen. Devonban. Elég lesz ennyi? Hogy újra mindent azonnal igazán akarjon?

Nyomorultnak érzem magam. Nekem sosem kellett könyörögnöm a szexért. A fiúk arra használtak. Alex... jelenleg már semmire sem használ. Kudarcos egy házasságunk van. Hogyan is találtuk mi ki azt, hogy ez valaha is működni fog? Egyszerre hasonszűrőbbnek látom magamat anyámmal, mint valaha. Aki folyton elbőgte magát. Nem akarok olyan lenni mint az anyám. Aki a csokoládénassolás világbajnoka a kanapén. De... döbbenetes, hogy most, házasként, anyaként... kezdem őt megérteni. Végre értem mindazt, amiért sírt. Mert olyan élethelyzetbe kerültem, mint amilyenben ő volt. Már értem azt is, amit Alex mondott.

Előbb- utóbb valóban olyan lettem volna, mint az anyáink. Hát, úgy tűnik Alex csak megsürgette az időt. Már most olyan vagyok mint anyáink. Pedig Alex pont ezt akarta elkerülni. Helyette belerántott az egészbe.

Basszus... a kezem megakad a whiskys poháron. Az üveget nézem magam előtt, ami üres... hanyadik pohárral töltöttem magamnak? Mindig ez van. Nem, én az

édességet nem szeretem úgy, mint az alkoholt. Én nem nassolok, én alkoholizálok. Nem a még egy bonbon, hanem a még egy pohár híve vagyok. Pedig most esküszöm nem is akartam inni... csak gondolkodtam, és ha gondolkodom, akkor innom kell, mert nélküle tényleg vízbe fojtanám magam. Hiányzik a korábbi életem, hiányzik a gondtalanság, a vad, kicsapongó életem, az örültségeim, a szex...annyira hiányzik... minden, ami volt. Túl sokat ittam...

6. A mi megoldásunk

Axel

Lekapcsol a fejem felett a lámpa az ökotudatos házban. Mozdulatlanul meredek a tükörképemre. Ahogy a hajamba túrok, újra felkapcsol. Ez az intelligens ház nekem is az idegeimre megy. Környezettudatos ideggörcs. Apám álomháza. De ez nem a mi házunk. Ez apám megoldása a mi problémánkra, de ez nem a mi megoldásunk. Talán éppen ez a legnagyobb bajunk jelenleg. Hogy az apám nyújtotta megoldás nem orvosolja a mi alapvető problémánkat ebben az egész egyenletben.

Kim megint részegre itta magát. Azt hittem a festés lesz a megoldás. Hiszen annyira imádott festeni. Festett...és mégis ivott...

Ezer éve ismerem Kimet tényleg. Mindig is tudtam, hogy bulizik, iszik, szexel, habzsolta az élvezeteket. Állandóan. Mindig a könnyebb utat választotta. Nem akart párkapcsolatot, soha, senkivel. Csak szexet akart. Jól akarta érezni magát. Időnként otthon is dézsmálta apja whisky készletét. Csak úgy, hobbiból. Akkoriban nem tűnt ez kilengésnek. Inkább a lázadása része volt.

Ami most megy az a fékevesztett örület. Most párkapcsolata van, velem, szex nincs. Axel fél éves volt, amikor Kim egyik napról a másikra bejelentette, hogy elege van a szoptatásból, inni akar. Annyira borzalmas állapotban voltunk mindketten, hogy rábólintottam. Félttem, hogy rosszabb lesz.

Roszbabb lett. Mi sem bizonyítja ékebben, mint ahogy ma is rájuk találtam. Kim a fedett teraszon az asztalra dőlve aludt, mellette az üres whiskysüveg, Axel a babakocsiban már sikeresen lehúzta mindkét zokniját, elégedetten ízlelgette a

lábujjait. Kimet ágyba vittem. Axelt megettettem. Szemeteszsákot hoztam, letakarítottam az összes üres üveget, megfürdettem és elaltattam Axelt. Kim meg most ébredszik. Párhuzamos életet élünk.

- Szia, bocs elaludtam - túl a hajába Kim.
- Aham - fogkrémet nyomok a fogkefémre. - Látom festettél - nézem a tükörben Kimet, miközben mosom a fogam.
- Igen, próbálkoztam - fáradt a hangja. Öblíték.
- Nem tenger. Csak fák - jegyzem meg szárazon.
- Ja, fák, jó téma - lép mellém és ő is készül fogat mosni. Megtörölöm az arcom.
- Legközelebb fess tengert is - "talán akkor nem iszol", de ezt csak magamban teszem hozzá. - Megyek lefekszem!

Másnap otthon hagyom Kimet és Axelt és nekikezdek a következő munkanapnak. Napok óta azon agyalok, hogy mit tehetnék. Hogyan oldhatnám meg az életünket? Kimmel beszélni nem lehet. Vagy részeg, vagy mélyponton van. Amúgy sem igazán lehetett rá számítani egy felnőtt beszélgetésben. Én terveztem, ő élvezte. Én nem voltam normális, hogy ezt bevállaltam. A gyereket, a házasságot. Egyáltalán Kimet. Az életembe. Már sokszor éreztem azt, hogy hagyom az egészet és kiszállok. Csak nem bírnám végighallgatni azt, amit mindenkitől kapnék, legfőképpen apámtól.

Ételhordók. Ragacsos padló, transzporterbe be, és ki. Jobban ismerem már Kendal összes utcáját, mint a saját tenyerem vonalait. Legalább ételünk van. Mázli, mert Kim főzni sem tud. A melegítőalsómra fröccsen a szósz.

Még emlékszem mennyire tetszett Kim apjának, Liamnak az életstílusa. Mindig összehasonlítottam a saját apámmal. Apám drága bőrcipőben, vászonnadrágban, vasalt ingben járt dolgozni. Liam magára húzott egy pólót és melegítőalsót és elvonult alkotni. Olyan akartam lenni, mint Liam. Egész nap melegítőalsóban lenni. Hát teljesült a vágyam. Egész nap melegítőalsóban lehetek. Edzőcipőben.

Mondjuk éppen nem gondoltam, hogy diploma nélkül is lehet melegítőalsóban lenni egész nap. Nyomasztó a gondolat, hogy kudarcot vallottam. A nagy remények, amiket belém vetettek, elszálltak. Apám haragszik rám, mert csalódott bennem. Liam is haragszik ránk, mert csalódott bennem. Tulajdonképpen mindkettőnk családja haragszik mindkettőnkre, mert csalódtak bennünk, de egy fokkal mégiscsak jobban haragszanak rám mindketten, mert ebben a képletben én vagyok a fiú. Nekem kellett volna óvszert használnom.

Apám a gáláns, nagyvonalú, nívódíjas, Pritzker-díj nyertes főépítész egy egész házat felépített nekünk. S ezzel ránk zárta az ajtót. Megadtam nektek amit csak tudtam. Van egy luxusingatlanotok, kocsitok. Akkor most már legyetek boldogok és ne várjatok tőlem ennél többet. Vagy más szóval: felejtsetek el a számom.

Ennek ellenére most mégis őt tárcsázom.

- Mondjad! - veszi fel apám. Feszült a hangja, mint mindig amikor velem beszél. Nem tudom eldönteni, hogy azért, mert folyton elfoglalt, vagy azért, mert én váltom ki belőle ezt az ingerültséget.
- Először is: gratulálok a Pritzker-díjhoz.
- Kösz.
- Másodszor: szeretném eladni a házat.

A vonal túlsó végén néma csend. Még a fülem mellől is elemelem a telefont, hogy megnézzem, nem szakadt-e meg a vonal. De nem, hívásban vagyok. Vagyis csak apám fagyott le a vonal másik végén.

- Miért? - kérdezi. Ez az egyszerű kérdés is mennyi feszült indulat, nyugtalanság, ideg, fagyos hangulat. Feddés, megrovás, hitetlenkedés. Apám impulzív szóhasználata. Rövid, tömör. Mindent magába foglal, amit érez, vagy csak gondol.
- Kell a pénz - ez a kijelentés inkább szánszalmasan anyagiasnak és kicsinyesnek tűnik, ahogy elhagyja a számát. Minden, ami apám ellentéte. Vagyis igen. Brooks vagyok. Hallani, ahogy apám feszülten szívja a fogai közt a levegőt.
- Mire? - kérdezi nyersen. Rosszallás, szemrehányás, kritika.
- Az most mindegy. Csak kell. Eladhatom? - kérdezek rá és érzem, hogy mennyire gyerekes és suta az egész helyzet, a fogalmazásom, az engedélykérésem, minden.

- Nézd Alex. A ház a te neveden van. Te vagy a tulajdonos. Azt teszel, amit akarsz - fakad ki dühösen. Esélyem sincs válaszolni. Megszakította a hívást.

Hát ez nem ment túl jól. Sőt kifejezetten rosszul ment. Személyesen sem lett volna jobb. Még talán el is böngöm magam ki tudja. Apám iszonyat félelmetes tud lenni fizikai valójában. Megrémiszt. A folytonos nemtetszése, a gúnyos megjegyzései. Mindig is így beszélt velem. Elégedetlen volt velem, a döntéseimmel, a teljesítményemmel. Bennem minden zavarta. Sosem lehettem elég jó. Az ő szemében sosem.

Kimnek ígéretet tettem. A házassági fogadalmamban. De már jóval hamarabb is. Mindig. Hogy megoldjuk. Együtt. Az egyenletmegoldás legtisztább levezetése pedig, hogy ki kell vonni az ismeretlent. Ez a feladatom. Szembe kell nézni az ismeretlennel. Meg kell lépni. Használni kell. Addig kell pakolgatni, amíg meg nem kapjuk az eredményt, a megoldást. A mi megoldásunkat.

3. A mi óceánunk

Kim

Végtelen fáradt álomból ébredek. Fel sem fogom mire keltem fel. Aztán rájövök, hogy körülöttem mindenütt a papíradagolóból kiszedegetett papírzsebkendők vannak. Axel elégedett babamosollyal boldogan szedegeti ki őket. Egyesével. Iszonyat sikerélménye van a gyerekeknek. Legalább neki. Ha már nekünk nincs.

De aztán hallom Alex hangját is. Telefonon beszélget. A hangja tónusából felismerem, hogy Stefivel beszél, az anyjával.

- Nem szereti a házat. És igazán, én sem.... Igen.... igen... tudom hogy iszonyat értéke van.... Nem. Nem fogom elszórni. Jó, nem tudom. Egyelőre, csak egy ötlet volt...

Csupa festék a kezem. Festettem, mert Alex azt kérte fessek újra, tengert. Hát festettem. Kezet mosok, Axelen pelenkát cserélek, és a járókába teszem. Mire a konyhába érek Alex már a mosogatógépbe pakol. Beindítja a programot, s a telefonjával a kezében a konyhapultnak dönti a csípőjét. A karján mindig pihések a szőke szőrszálak, sápadt a bőre.

- Helo - lépek elé. Érzem a tusfürdője illatát. Kicsit jó lenne végre dumálni vele. Vagy nem csak dumálni vele, hanem végre valami mást is csinálni együtt. Úgy mint két felnőtt, vagy mint akik házasságban. Mert kábé már semmiről sem beszélünk.
- Öhm, szia - fel sem néz a telefonból, csak nyomkodja lehajtott fejjel. Mintha észre sem venne.
- Festettem. Tengert! - jelentem ki elégedetten.
- Láttam, a Seven sisters-t - húzza el a száját Alex.- Jobb téma nem akadt? Éppen az öngyilkosok sziklájára esett a választásod? - Alex nem hülye sosem volt az. Amikor témát választottam tényleg ezért tetszett meg ez a partszakasz. Érdekes volt számomra, hogy Angliában ez a leghírhedtebb sziklacsoporthoz, éves szinten innen vetik le magukat a legtöbben a mélybe. Milyen morbid és kegyetlen téma. Illett valahogy a hangulatomhoz. Mivel ugyanis csak kép alapján festek. Hát megfestettem. - Mi ez? Üzenet? Ennyire nem bírod az életed mellett? Esküszöm kurvára megteszek mindent azért, hogy jobb legyen, hogy valahogy rendeződjünk! De nem megy! - fakad ki, de rám sem néz. Már a veszekedéshez sincs értelme rám néznie. Ez így nem jó. Ez ellen lépni kell most már. Itt és most. Szóval:
- Csókolj meg!- szólítom fel, s elé állok. Alex megütközve néz fel rám.
- Mi? - értetlen és döbrent a kéréstől. Nem tudja hova rakni fejben az látszik rajta.
- Gyerünk, csókolj meg! - ismétlem meg és várakozón nézek rá. A felesége volnék. Ennyi minimum jár nekem. Alexen látszik, hogy nem érti az egészet, nem is tud mit kezdeni velem, hezitál, de végül csak a pultra teszi a telefont, és tenyerét a csípőmre helyezve futó, lágy csókot hint az ajkamra. A fejemet ingatom.
- Ne így! Rendesen! - nézem a fáradt kék szemei körül a kis szarkalábakat. Alex nem szól semmit, talán csak nem mer tiltakozni, annyira eltökélten állok előtte. Alex egy sóhajjal ellöki magát a pultról és újra rászorítja száját

az enyémre. Sokáig azt hiszem, hogy ennyivel le fogja tudni, de végül beletúr a hajamba és mélyíti a csókot.

- Ez már jobban megfelelt? - zihálja nedves ajkakkal Alex.
- Igen, ez már sokkal jobb volt - biccentek és a konyhapulton hagyott tegnapi sült krumplikból kihúzok egy szálát és rágcsálni kezdem, miközben Alexet fürkészem.
- Jó lenne egy kicsit egymásra is fókuszálni - jegyzem meg.
- Jelenleg a megoldandó gondjainkra igyekszem fókuszálni - követi a mozdulataimat Alex a tekintetével.
- Alex, azt hiszem két kezemen meg tudom számolni, hogy hányszor feküdtél le velem. Összesen! - dobom be a sült krumplit a számba, és megmozgatom a sült krumplitól olajos ujjaimat Alex előtt.
- Ugyan Kim, nem hiszed, hanem pontosan tudod, hogy hányszor történt meg, hiszen azóta sem basztál senkivel - pontosan tudom, hogy tudja, hogy az esküvőnk óta szinte semmikor sem bújtunk ágyba. Úgy éltünk egymás mellett mint két testvér. Ez csak engem őrjít meg? Csak nekem vannak itt szexuális igényeim kettőnk közül? Jézusom ez a srác kikészít!
- Az életelözményeim alapján éppen ez nekem a minimálison is alulteljesítve van - összegzem.
- Az életkörülményeinket tekintve meg szerintem kábé túl is szárnyaltuk - érvel Alex.
- Szerinted - mutatok rá tiltakozva. - Ez az óriási különbség kettőnk között. Ha vannak problémáink, hát szerintem itt kezdődnek.
- Kim, szerintem ezen a téren sosem voltunk egy teljesítményszinten. Az én teljesítményem meg minden tekintetben kritikán aluli. Te magad is mondtad a ritka alkalmainkon. Jelenleg fejben sem tudnék végigvinni egy menetet bocs.
- Nem kívánsz!
- Nem arról van szó, hogy nem kívánlak Kim! - Alex nyakán dagadnak az erek, ahogy rámordít. Visszafogja magát, mert Axel is itt van, de Alextől ez is nagy kitörésnek számít, meghökkenek a kifakadásán.- Hanem hogy olyan szinten fáradt vagyok, hogy magamat sem bírom tartani, nemhogy a pöcsömet keményen benned. Fejben sem vagyok ott, meg fizikailag sem.
- Jól van - húzódok vissza, kár volt egyáltalán szóba hozni a témát. Alexet csak felidegesítettem és tessék megint vitatkozunk. Rémesen emlékeztet a

felállás anyámékra és ettől én is csak feszültebb leszek. Nem akarok olyan lenni, mint anyámék. - csak jó lenne kivételesen mást csinálni, mint egész nap a gyereknevelést.

- Jó lenne, de a napjaink ennyiből állnak. Állandó stressz, folyamatos agyalás, nekem a szex eleve mindig is nehezen működött, totál nem vagyok benne jó, én nem vagyok annyira ösztönös mint te. Nekem a szex is kábé a teljesítményről szól, meg kell felelni, különösen a te igényeidnek, én ezt nem tudom élvezni, és amit nem élvezek, sőt igazán egyikünk sem élvezi, akkor ahhoz nem is sok kedvem van csinálni.

A franc. Én tényleg csak tovább tudom rontani a helyzetet. Alex rosszkedvűen néz rám, én meg csak tehetetlenül állok. Nem nagyon tudok mit kezdeni a helyzetünkkel. Mert én nekem tartós kapcsolataim nem voltak. Igaz Alexnek sem. Fogalmam sincs hogy működik a szex ugyanazzal az emberrel évekig, évtizedekig. Én ebbe bele sem gondoltam, amikor Alexnek igent mondtam. Hogy innentől kezdve csak vele fogok lefeküdni? Jézusom! Én egy sráccal többször nem sűrűn feküdtem le. Egy új fiúval meg mindig új élmény a szex is. Megvan az ismeretlen izgalma. Alex-el is az első egy-két alkalom fantasztikus volt. Devon igen. Aztán... már nem volt új, már nem volt érdekes, már nem volt igazán jó. Alex sem igazán nyújtott kiemelkedőt és igen, lehet, hogy szóvá tettem... hogy hát ez nem ment. Alex meg igazán kudarckerülő típus. A Goodwinsága éppen itt kezdődött. Apám vakmerő volt, Alex apja csak kitartó. Ha van a köztük lévő versengésben értelem, hát talán éppen itt megfogható ez. Kettőnk közül én vagyok a vakmerő, mint apám és Alex a kitartó, mint az ő apja.

A hajamba túrok és én is a konyhapultnak dőlök, hát ez gáz. Már több mint egy fél éve... Alex hozzám sem nyúl. Én ezt nem bírom. Én ettől ki fogok készülni. Ebbe fogok beleőrülni. Kezdetben zavart minket a hasam, aztán, hogy szoptattam. Gondoltam, ha ezeknek vége akkor majd minden visszaáll és azért lesznek alkalmak, amikor azt csináljuk, amit a házasság. Én azt sem tudom erre mi lehet a megoldás. Keressek pasikat? Mit szólna ehhez Alex? Na és a szülők? Istenem, milyen lehetetlen egy helyzet. De én akkor is majd belepusztulok, annyira szeretnék egy dugást!

- Hadd találjam ki: Unatkozol.
- Mondhatni.
- Unalmadban pedig mindig is széttetted a lábad.
- Mondhatni.
- A picsába! - Alex tenyere a derekamon, becsületére legyen mondva, tényleg összeszedi magát és megpróbálkozik. Ajkaink egymáson csúsznak, s az egésznek, vagy bárminek, amit Alex elkezdni, vagy végre folytatni akarna Axel vet véget azzal, hogy felsír. Lehet, hogy Alex megkönnyebbült, vagy elmormolt egy fohászt... de én nem.

7. Áramlat

Alex

Végre elaludt a gyerek. Kivételesen nekem sem kell korán lefeküdnöm, mert holnap hétvége. Kim végzett a zuhanyzással. Ahogy kilép a fürdőszobából belém ütközik.

- Öltözz fel! Beállítottam a babafigyelőt. Kimegyünk! - húzom kézen fogva magam után. Kim szó nélkül kabátot kap magára és cipőt húz. Közel a tópart. Kiülünk a szélére.
- Mond! - dől hanyatt Kim kedvetlenül és a kabát kapucnijába fekteti a fejét.
- Gondolkodtam - mondom összegezve.
- Min?
- A helyzetünkön.
- Mármint a szexuális életünkön? - Kim hangjában némi érdeklődéssel felém fordítja a fejét.
- Az életünkön. A segélykiáltásainkon. A megoldási lehetőségeken. Nem ezt akartuk. Nem így akartuk. Ez nem jó így ahogy van - sorolom egy lélegzettel.
- Tudom. És? - Kim közönyös.
- Lépünk le! - jelentem ki tömören.
- Hova? Devonba? - néz el unottan Kim.
- Nem Kim - tiltakozom határozottan. Határozottabb a hangom, mint gondoltam, még magamnak is elhiszem, amit mondok. - Nem egy egy napos

leruccanás kell. Nem egy egy napos leruccanás kell Devonba. Valójában akkor több mint egy éve sem csak annyi kellett volna. Egyetlen levegővétellel nem lehet túl mélyre merülni az óceánba. A mi óceánunkba Kim. Ki kell menni messze a horizontra. Bele az óceán közepébe. Távol a partoktól, távol a megszokott és gyűlölt dolgainktól. Ahhoz, hogy megtaláljuk a mi szigetünket Kim. Tudod, amikor ott a kórházban kimondtuk egymásnak, hogy mennyire gyűlöljük egymást, magunkat. Tök mindegy mit. Rájöttem, hogy ez nem is igaz Kim. Én nem gyűlöllek téged. És magamat sem. És szerintem te sem engem gyűlölsz vagy magadat. Hanem a helyzetet, amiben élünk. Ezen kell változtatnunk.

- Mit akarsz Alex? Itt vagyunk ketten, húsz évesen. Egy egy éves gyerekkel. Minden nélkül. Nem áll módunkban ezen változtatni. Axel miatt sem, meg pénzünk sincs ehhez.
- Van egy Pritzker-díjas, luxusingatlanunk.
- Kábé apád nászajándéka nekünk.
- Iszonyat értéke van. Eladom.
- És élünk belőle amíg kitart?
- Van pár ötletem mi lehetne. Ha eladnám.
- Apád sosem bocsátja meg neked.
- Kim! - nem akarom, hogy eltérítsen attól, amit végig akarok neki mondani:
 - Mindig is ez volt a fő problémánk: le akartunk válni a szülőkről! Emlékszel? Az egész Devon ezért volt. Szakítani akartunk mindennel. Kilépni az elvárásokból, a szüleink által ránk erőszakolt dolgokból, mindabból, amik nem mi voltunk, amiket nem is akartunk. Ehelyett mi történt? Teljesen bezártak minket. Egy luxusingatlanba igen. Mint egy aranykalitka. De ki van jelölve az utunk. Adtunk nektek megoldást, a hülyeségeitekre, most már éljetez boldogan, ha tudtok. S majd bebizonyítjuk, hogy nekünk volt igazunk. Itt fogunk beledöglenni az egészbe Kim. Ebből nem fogunk tudni kitörni. Te Axel miatt nem tudod azt csinálni, amit akarsz, én meg azért, mert el kell titeket tartanom.
- Jó ostorozz! Mond el újra és újra, hogy azért vagyunk ekkora szarban, mert én ragaszkodtam, és vállaltam a terhességet.
- Kim! Én soha nem mondtam azt, hogy Axel hiba! Soha! Ezt soha ne felejtse el - szólok rá erélyesen.

- Igaz. Alex te mindig csúcs voltál! Mindig! Mindig tudtad, hogy mi a helyes - tárja szét a karját Kim.
- Jó, akkor hallgass meg! Csak azért, mert fejben levezettem ezt az egyenletet, szembenézve az ismeretlennel, és vannak rá opcióim, hogy mit akarunk, és hogyan valósíthatjuk meg.
- Hallgatlak! - adja meg magát Kim.
- Költözzünk el! - Jelentem ki teljes határozottsággal.
- Mármint Kendalból?
- Mármint Angliából.
- Hogy mi van?
- Mutatok neked valamit! - előhúzom a farzsebemből azt az összehajtogatott rajzot, amit még apám jaguárjának hátsó ülésén rajzolt nekem. Párizsból szeretettel: Kim. A képeslapvariációink. Amszterdam. Párizs. Többrejtett hajtott műszaki rajzlap, Kim sebtiben oda rajzolt szivecskéivel az Eiffel torony. Kicsit megviselt lap már, annyit hajtogattam, forgattam, nézegettem az elmúlt időkben.
- Neked ez még megvan? - veszi ki a kezemből Kim és nosztalgikus mosollyal nézegeti. - Ó Apám, nem semmi vagy Alex! Mindent eltettél.
- Mert kurvára szerettelek már akkor is Kim!
- Te komolyan... szerelmes voltál belém?
- Szerinted elvettelek volna feleségül ha nem? Kim tényleg szeretlek, szeretném, ha működne a házasságunk, ha valamit megtanultam otthon apámtól, akkor azt, hogy baromi sokat kell dolgozni azon, hogy működjön. Tengeráramlat kell nekünk, ha hideget akarsz akkor hideget, ha meleget akkor meleget, de áramlatban kell maradni. - Kim rámmászik és leteper a földre.
- Imádlak te örült - hinti a számra, a csókáradata közben.
- Kim, Kim. Beszéljük meg oké? - tolom félre, mert érzem, hogy Kim már megint irányt akar váltani. Itt a tó partján is tökéletes neki. - Tudom, hogy... mennyire fontos neked a szex. Tisztában vagyok vele, hogy kit vettem el. Hogy te folyton csináltad. Állandóan. Ebben még nagyon nem vagyunk egy áramlatban, majd ezen is dolgozunk, de szeretném előbb azokat a dolgokat rendezni az életünkben, amik most az én gondolataimat elterelik attól, hogy a kettőnk fizikai összehangolódására, a szexre tudjak koncentrálni.

szeretném szorongás nélkül élvezettel átélni a szexualitás élményét, de amíg folyton máson agyalok addig ez nem megy. Érted?

- Jól van, te felnőtt, felelősségteljes férfi - sóhajt Kim és visszahanyatlik a föbbe. -Hallgatlak! Tehát Párizs? Párizsba akarsz költözni?
- Párizsba? Nem tudom, ott nem túl drágák az ingatlanok? Devonra is gondoltam, de ott nagyon drágák az ingatlanok - nézek rá kétkedően. - Inkább Franciaországra gondoltam. Igen. Vidékre. Ott talán nem olyan drága az élet.
- S mit kezdünk mi magunkkal Franciaországban? - kérdez rá Kim.
- Azt még nem tudom. Egyelőre eddig jutottam az ötletelésben. Gondoltam a többit már együtt kitaláljuk.
- Értem. Mennyire jó a franciád Alex?
- Pocsék - jelentem ki.
- Az enyém is. Akkor teljesen örült ötlet nekünk kettőnknek Franciaországba költözni. Tetszik! - bólint rá teljes komolysággal Kim és felnevet.
- Annyira örült vagy! Imádlak! - nevetem, s két tenyerem közé fogva az arcát, szájon csókolom.
- Alex, ugye tudod, hogy minden örültségbe egymást rángattuk bele - túl a hajába nevetve Kim.
- De legalább vége a kendali depressziónak? Nem?
- De. Igaz. Köszönöm Alex.
- Mit?
- Hogy... mindig felrázol. Megnevettetsz. Ötletelsz, figyelsz rám. Úgy, mint senki más.
- Amióta csak ismerlek figyelek rád, kivételesen fontos vagy nekem Kim. Márpedig születésed óta ismerlek - teszem hozzá és felállok a kezemet Kimnek nyújtom, hogy felsegítsem. - Gyere menjünk be! Hideg van itt kint.

4. Megoldókulcs

Kim

Alex bogarat ültetett a fülembe. Nem tudok most már leállni. Felkattintom az éjjeli lámpát és törökülésben felülök az ágyon. A telefonomat görgetem előre húzom a hajamat és megmozgatom a nyakamat.

- Nem tudsz aludni? - Alex átdörzsöli a haját a törölközővel, haját is mosott, mezítláb áll a folyosón. Annyira helyes srác!
- Egyfolytában Franciaországra gondolk - jelentem ki ajakbiggyesztve. - Plusz rámférne valami jóga is - kacsintok Alexre. - Imádlak pizsamában látni.
- Aha, minden nap pizsamaparty most már - vigyorgok rá. - De ez az én házam, te vagy az én partymon.
- Kétszemélyes party?
- Azok a legjobbak, de... ha akarod áthozom Axelt - int a gyerekszoba felé Alex.
- Ne, csak azt ne! - nevetek halkán, a nyakamat dörzsölgetem. Alex a szennyesebe dobja a törölközőt és csatlakozik hozzám. - Megmasszírozzalak?
- Abból szex lesz - sandítok rá oldalt.
- Túl késő van hozzá - dől mellettem hanyatt az ágyon. - Belealudnék a melleidbe, mint Axel - nevet és felnéz rám.
- Te is érzed? - kérdezem fürkészve.
- Igen, felszabadultunk - bólint. - Mintha egy jó üveg francia pezsgőt bontottam volna ki. Engedett a nyomás. Kettőnk között is. Megtaláltam a megoldást Kim.
- Nem is rossz ötlet! Bonts pezsgőt! - hajolok a szájára. Benyúlok a pólója alá. A zuhanyzástól felhevült teste szinte forró az én tenyeremhez képest. Nedves, tiszta, illatos. Alex hasa emelkedik és süllyed a tenyerem érintése alatt. Éles panaszos sírásba csap a szuszogás a babafigyelőn. - Bakker! Soha senki nem mondta, hogy a gyerekek ilyen kurva idegesítőek! - szitkozódok. Alex csak nevet rajtam - Megyek Axelhez. Megvársz?
- Nem garantálok semmit - ásítja Alex.
- Szerezz nekem addig egy Franciaország térképet - csúszok le az ágyról és lábujjhegyen átszaladok a gyerekszobába.

-

Egy örökkévalóság Axelt elaltatni. Pontosan ismerem az érzést. Mire már a gyerek alszik Alex is ki fog ájulni. Pedig ma tényleg annyira egymásra voltunk hangolódva. Ma végre végre újra a régi Alex volt és a régi Kim. Végre egy óra altatás után Axel megadja magát és visszaájul. Átnézek a saját hálósobánkba. Alex az éjjeli lámpa fényénél békésen alszik. Talált Franciaország térképet, egy nagy atlasz van szétnyitva a franciaágyon. Nagyot sóhajtok. Szétkúrtam volna vele

ezt az egész atlaszt is inkább, mint, hogy most csak alszik mellette. Megadóan a hónom alá csapom az atlaszt és visszafordulok a konyha felé. A konyhaszigetünk alatt van egy beépített italhűtőnk. Talán akad benne még pezsgő. Keresgélek az üvegpalackok között és szerencsém van. Ideje pezsgőt bontani. Rutinosan tekerem le a fémhuzalokat.

- Ma este téged is kiszabadítalak a drótketrecedből, ahogy hamarosan mi is kiszabadulunk ebből a ketrecből - kacsintok a palackra és halk pukkanással bontom a pezsgőt. Töltök magamnak. - Franciaországra! - koccintom a pezsgősüvegnek a poharamat. A pohárral a kezemben az atlasz felé hajlok. Hová is mennék? Hová költöznék Franciaországban? Ujjamat végigcsúsztatom a fényes albumlapon egészen Párizsig. Nekünk Párizs visszajárós emlék. Az esküvőnk helyszíne. De ott élni, életvitelszerűen, minden nap... túl nagy falat lenne mindkettőnknek. Mi szeretünk elvonulni. Én a tengerhez, Alex a tópartra. Szükségünk van a vízközelségre, a szabadság érzésére. Ehhez pedig kell a tenger. Tehát közel kell költöznünk a francia partokhoz. Betűzgetem egyiket a másik után. Fura francia helynevek! Mind egyforma számomra. Melyik lenne a legjobb? Lehet ösztönösen kellene választani. Hátrahajtom a fejem és becsukom a szemem. Körözgetek az ujjammal az atlasz felett és végül rábökök az atlasz egy pontjára. Lehajtom a fejem és kíváncsian nyitom ki a szemem, hová esett a választásom.
- Az óceán közepébe! Pompás! - morgom és kortyolgom a pezsgőmet. - Hát ez nagyszerű úticél. A mi óceánunk! A franc! Ezt így nem lehet csinálni! - csapom be az atlaszt és otthagynom a konyhapulton.

Reggel ébredés után az első dolgom, hogy elkezdek franciaországi ingatlanokat nézni. Nehezebb mint gondoltam. Főleg, hogy szinte minden franciául van. De annyira izgat a téma, hogy nem bírom abbahagyni. Próbálkozom, ötletelek. Töröm a fejem. Valószínűleg Alex is ugyanezt csinálja, tőlem függetlenül.

Igazán egy biztos megállapításra jutok. Nem szokványos házunk van. Az értéke is speciális kell legyen. Egészen sokáig kell forognom a témán, mire rájövök, hogy tudok valakit, aki igazán szakértője a nem szokványos, speciális, egyedi, sőt luxusingatlanok eladásának. S ez a valaki éppenséggel pont, hogy a Denoir&Goodwin Tervezőirodáknak dolgozik. Nála jobb szakértőt keresve sem

találnék. Plusz a rokonom. Tehát az unokatesómra írok egy üzenetet: ”Ingatlaneladásban és vételben tudnál segíteni?”

Talán egy fél óra sem telik el, bejövő hívásom van az üzeneteknél.

- Szia Kim! - köszön be rám az unokatesóm.
- Már el is felejtettem, hogy nézel ki - nézem Livet összefogott hajjal.
- Nem sűrűn találkozunk mi ketten.
- Utoljára, talán az esküvődön voltam.
- Tényleg. Az meg már négy éve volt - bólint Liv. - Gondoltam egyszerűbb, ha videóhívásban beszélgetünk, mintha írogatunk. Gyorsabb. Pontosan mi az elképzelésed.
- Apám cégénél vagy?- kérdezek rá, mivel nem igazán látom a háttérét. Telefonon hív.
- Itthon vagyok nyugi.
- Az jó, mert eléggé érintett lesz a téma. Alex-el az a tervünk, hogy eladjuk a kendali házat, amiben élünk.
- Amivel most a Pritzker-díjat nyerték? Ez teljesen egyedi lakóépület, ilyen még nincs a piacon, tehát ez éppen az értékét eléggé felülreprezentálja. Viszont ez miatt nagyon nehéz is lesz beállítani az árát, úgy fogalmaznék, hogy annyit ér majd, amennyit hajlandóak megadni érte. Ha Liam nem tudhat róla, akkor gondolom a szülőknek fogalmuk sincsen az ingatlaneladási tervekről.
- Alex már jelezte az apjának - felelem röviden. - de egyelőre nem akarjuk nagy dobra verni, amíg nem fixáltunk le mindent.
- Milyenek a tulajdonviszonyok az ingatlanon? Bár ha a mi ingatlanunk akkor éppen rá is tudok keresni - fordul a laptopja felé Liv és keresgélni kezd a rendszerben.
- Én úgy tudom teljesen Alex tulajdona és nincs rajta egyéb megkötés. Az apja nászajándéka volt nekünk és Axelnek.
- Igen, én is úgy látom, hogy az ifjabb Alex Goodwin tulajdona a ház. Ez nagy mértékben megkönnyíti a folyamatokat. És mi a vételi tervetek?
- Franciaországba költöznénk - veszek nagy levegőt.
- Nektek ott volt az esküvőtök is, Párizsban igaz?
- Igen.
- Érzelmileg kötődtek a kontinenshez. Értem - mosolyog Liv.

- Tudsz segíteni? Ezt itt eladni és Franciaországban találni valamit, ami nekünk való? - kérdezem.
- Még kevésbé foglalkoztam francia ingatlanokkal, de volt egy-két megrendelése a cégnek is. Alex apja csinált nagyobb projekteket, pályázati építkezések voltak főleg. El tudom képzelni, hogy Goodwin részről vannak kapcsolataink francia ingatlanügyesekkel - Liv keresgél.
- Azok nem lakóépületek - rázom a fejem. - Alex apja eddig még sosem épített olyat, amiben lakni is lehet. A miénk az első.
- Hát akkor ez neki érzékenyebb téma lesz, hogy ti meg akartok válni tőle.
- Neki ez is csak a díjról szólt.
- Igen, látom, ezek nem olyasmik, amit ti keresnétek - Liv gondolkodik végül rám néz. - Körbenézek az ingatlanpiacon. Adj néhány napot. Gyertek át a hétvégén. Ace úgylis klubestet ad szombaton. Az jó nektek?
- Szuper! Kösz Liv!
- Igazán nincs mit. Akkor szombaton.

Elégedetten nyújtozom az ágyban. Az ötlettől egy lépést előre tettünk a megvalósítás felé. Alex néz be az ajtón, bizonyára hallotta a hangomat, ahogy beszéltem.

- Ébren vagy?
- Alex! Találtam ingatlanközvetítőt!
- Tényleg? Hogy? Egész éjszaka ingatlanost kerestél?
- Most jutott eszembe: a legkézenfekvőbb megoldás. A saját unokatesóm, Liv. Ő a DeNoir ingatlanközvetítésnél dolgozik Manchesterben. Eddig valahogy soha eszemben sem volt a dolog. De most, ahogy itt ötleteltem beugrott. Miért ne segíthetne? Szombaton átmegyünk hozzájuk.
- Ez gyors volt! Látom ráugrottál a témára, lelkes vagy! Ez tetszik! Kezd visszatérni a régi Kim de Noir! Tele étellel és tervekkel.
- Mondhatni. Választottál már helyeket a térképről?

Alex

Kimmel mindig jól tudtunk közös örültségeket tervezni. Amióta felvetettem az ötletet, Kim is kész lett a megvalósításra. Egyszerre kezdek ráismerni arra a Kimre, aki a házasságunk előtt volt. Ezt jó jelnek, és jó iránynak veszem. Mert az egész

francia ötlettel ez volt a célom. Kimet újra visszavezetni önmagához. S ezzel magamat is. Meg kell találnunk önmagunkat ebben az útvesztőben.

Kicsit úgy is érzem megnyugodtunk. Van irány előttünk. Látjuk végre, hogy merre kellene haladni. Ez nagyon kellett már, mert eddig csak sodródtunk, cél nélkül. Tehát ismét levezetek Manchesterig. Kimmel együtt talán soha nem mentünk Kendalból Manchesterbe. Ez mindkettőnknek új élmény. Igazán nem is nagyon mentünk semerre, amióta megszületett Axel. Valahogy az a kép ugrik be, amikor vittük haza a kórházból Axelt. Békésen aludt a babakocsihoz, mi Kimmel meg fogtuk egymás kezét. Így utólag szép pillanat volt, de akkor csak kapaszkodtunk egymásba. Most ismét megfogom Kim kezét. S ő visszaszorítja a szorításomat.

A GPS hozott el a címre. Leparkolok Kim unokatesójának háza előtt. Manchester ipari negyedében felújított luxusingatlan. Éppen Liam de Noir is építhette volna. Ő szereti az ilyen tágas, monumentális épületeket. Izgatottan szállunk ki, és becsengetünk. Felkészültünk, hogy francia ingatlanokat nézzünk. A csengetésünkre szinte azonnal nyílik az ajtó. Kim unokatesója nyit nekünk ajtót, barna hajú nő, fekete, laza felsőben és passzos nadrágban. Tulajdonképpen egyáltalán nem is ismerjük egymás családját. Az esküvőnk szűk körben zajlott, csak a szüleink voltak jelen a családból, akiket eddig is ismertünk. Én igazán azt sem tudtam, hogy Kimnek vannak unokatesói.

- Sziasztok! Üdv a Cola House-ban! Gyertek csak be! - mosolyog ránk. - Szia, Liv vagyok! Lehet még nem találkoztunk - fogja meg a kezemet. Barátságos, kedves, fiatalos. Másabb mint Kim, meg nem mondanám hogy unokatesók.
- Alex, Goodwin - belépek. Szemközt méhecskés mozaikképek a falon és a padlón: igazi Manchester. Ipari negyed, de lehengerlően stílusos lakás. Tetszik. Még sosem jártam ilyenben.
- És a kicsi Axel! Ó de cuki vagy! - mosolyog le Liv a karomban tartott fiamra. Nem tudom elképzelni a család mennyit és mit tud rólunk. Kimről, rólam, a gyerekről. De úgy tűnik Liv egészen képben van a felállással, mondjuk, ha a cégnél van, akkor nem nehéz. A lépcső felé pillant. - A férjem, Ace! - invitál minket beljebb Liv és előreindul. Kim átveszi tőlem Axelt és követi Livet a nappaliba. Az emeletre vezető lépcső aljába érő alakra nézek.

- Üdv nálunk, Ace! - fog velem kezét. Idősebb férfi. Komoly. Sötét fariban és pólóban van, a karján tetoválások. Más világ, mint mi. Ez azonnal lerí róla.
- Alex.
- Látom hoztatok gyereket is - biccent Axel felé. - Marad nálunk vagy saját felhasználásra készült? - kérdezi megfeszített hanghordozással.
- Saját - nevetem végül.
- Aha, remek - néz vissza Livre és kézzel tapintható a feszültség közöttük. Lehet nem a legjobb pillanatban érkezünk. - Nos, mit adhatok? - int maga után. - Annyira fiatalnak néztek ki. Meg merjelek kínálni alkohollal?
- Én vezetek - szólalok meg, ahogy a konyhába követem.
- Ugyan, ne siessetek. Rokonokkal szinte egyáltalán nem tartjuk a kapcsolatot. S ez valahol jó is meg nem is. Van vendégszobánk ne aggódj. Akkor kóla?
- Jó lesz kösz.
- Én foglalkozás szerint DJ vagyok, Liv családja meg ki nem állhatja az éjszakai melósokat. Te jó gyerekek nézel ki, nem bulizósnak, téged biztos jobban bevettek.
- Én sem vagyok valami népszerű a családban. Teherbe ejtettem érettségi előtt Kimet. Szóval így lett gyerekünk tizenkilenc évesen - nincs mit szépíteni, gyerekek nézünk ki mindketten hozzájuk képest.
- Kitalálom, nem húztál gumit. Akkor üdv a klubban - koccintja a kólás poharát az enyémhez.
- Nem voltam egy partiarc sosem - rázom a fejem, ahogy a kólát kortyolom a hosszú, öblös pohárból. - Nem jártam bulikba.
- Én nem is arra értettem a klubot...
- Hanem, hogy ő sem húzott gumit - veszi át a szót keményen Liv. Valójában nem velünk beszélnek hanem egymással. Csak kapkodom a fejem közöttük.
- Aham, én is teherbe ejtettem Livet, csak én az érettségije után.
- Először és utoljára, bravúros teljesítmény volt - Liv hangja metsző a nappaliban. Jézusom, mi nem a manchesteri méhecskék világába jöttünk, hanem darázs-fészekbe nyúltunk. Kimmel zavartan nézünk össze.
- Hát akkor nektek már jóval nagyobb a gyereketek - nyögöm hozzá kényelmetlenül.
- Nem, mi nem tartottuk meg. Ace-nek nem fért bele az életébe - sziszegi gúnyos éllel Liv. Fagyos csend. Kínosan feszengek én is és Kim is.
- Elnézést, tarthatnám a számat - préselem össze az ajkaimat.

- Ne aggódj, napirendi téma, ha itthon vagyok - forgatja lazán a kólát a poharában Ace. Kínos csend. Meg sem merünk nyikkanni. Valami oltári nagy veszekedést szakíthattunk félbe ez most már nem kérdés. Feszülten hallgatunk.
- Hozom a laptopom - jelenti be Liv megtörve a csendet és elsiet a folyosón.
- Most bőg egyet - rázza a fejét ingerülten Ace.
- Rosszkor jöttünk - nyögöm.
- Dehogy. Inkább jókor. Meddő vita lett volna - nyugtat minket Ace. Kim tovább megy a nappaliba és leül a szőnyegre Axellel játszani. Csendben mindketten őket nézzük. - Bocs, nem szoktunk erről idegeneknek beszélni. Csak éppen... ez volt a téma...amúgy te mi lettél Alex?
- Apa - sóhajtok és a hajamba túrok.
- Hát, az egy egész életen át tanulható feladat - biccent rá Ace.
- Ja, eléggé keresztülhúztuk a terveket, számításokat, életeket. Úgy, mindent. De eredetileg építészmérnöknek készültem, mint Kim.
- Nem lettél mérnök.
- Még csak el sem kezdtem a sulit. Megszületett Axel - Ace csak értőn bólogat.
- Hogy sikerült összehozni?
- Szerelem és egyéb drogok - forгатom a kóláspoharat a gránitpulton.
- Ütős kettős.
- Az. Fantasztikus éjszaka volt - nézek át a nappaliban Kimre. Axel-lel játszanak. Annyira elmerengek. Tökéletes éjszaka volt. Ha csak az az egyetlen tökéletes éjszakám lesz egész életemben akkor sem bántam meg. Ace nem töri meg a nosztalgikus hallgatásomat. Iszom az italból. - Kevés maradt meg belőle.
- A szerelemből, vagy a drogból?
- A drog még aznap elfogyott. Elszívtuk. A szerelem... most igencsak viharvert állapotban van.
- Az nálunk is. Liv is éppen annyi idősen lett terhes tőlem, mint tőled Kim. Úgy látszik családi vonás náluk - rándul meg Ace szája széle. - De én nem vállaltam a gyereket. Hát, most ezért lehet szarabb alaknak tartom magam nálad - igazgatja meg a sapkáját Ace.
- Ne gondold, mögöttünk ott volt a családi vállalkozás, tudtuk, hogy valamit együtt fogunk kiokoskodni. Teljesen más volt. Végig benne voltak a

tervezésben a szülők, hogy akkor hogyan tovább. Az én apám vitt le minket Párizsba is megesküdni. Nem lehet összehasonlítani élethelyzeteket.

- Te tényleg értelmes srác vagy Alex.
- Kösz, mondták már. De oltári hülye is tudok lenni. Apám mindig emlékeztet rá.
- Kettőnk közül ezért vagy te húsz évesen apa, én meg ezért nem lettem huszonnyolc évesen és ma sem az. Te vagy a jófiú, én meg a rossz. Ugyanazt a felállást mi ketten teljesen különböző módon hoztuk ki.
- Ez nem verseny Ace. Ki a jó, ki a rossz? Az élet nem verseny. Én amióta az eszemet tudom ezt hajtogatom magamban, mert folyton azt látom, hogy mindenki versenyt csinálna belőle. Ítélné. Különösen az apám. Próbálom elhatárolni magam tőle, de néha iszonyatosan nehéz. Így alakult. Így döntöttünk.
- A miénk kurva szar döntés volt. Már most utólag mondom, mert látom a következményeket.
- A miénk sem volt jobb mert látom a következményeket - nézek rá oldalt. - Nincsen jó vagy rossz döntés Ace. Csak döntés van.
- Ott a pont - iszik rá Ace. - Hallom költöztök.
- Igen. Az apám, épített nekünk egy házat. De... úgy döntöttem elköltöznék belőle.
- Miért?
- Tudod... a feleségemnek... - megrázom a fejem. - Még ma is furcsa kimondani ezt a szót. Szóval Kimnek volt egy szenvedélye. A te feleségednek van szenvedélye?
- Livnek? - Ace elgondolkodva néz rám. - Nem is tudom.
- Nos Kimnek volt. Imádott festeni. Az ébren töltött óráinak kilencven százalékában ő festett, rajzolt, alkotott. Mióta Axel tudott dolog az életünkben azóta nem fest. Megpróbáltam rávenni. De... ez nem olyan. Az kényszer szülte alkotás. Vagyis ez azt jelenti, hogy a lelke nem boldog. Nem szabad. Ha az volna, akkor alkotna. Ezt... érte, és értünk akarom meglépni. Azt szeretném, ha Kim újra ecsetet venne a kezébe. Ha boldog lenne. Az ő boldogsága az enyém is.
- Alex, te tényleg szerelmes vagy a feleségedbe - jegyzi meg.
- Igen, én az vagyok. Nagyon.

Kim

Liv szomorú szemekkel figyeli, ahogy Axel-lel játszom. Nekem inkább csak fárasztó feladat, a napi rutinjaim fő része. Livvel túl vagyunk az udvariassági körökön. Mi ketten nem sokat beszéltünk korábban. Nem volt rá ok, alkalom. Most is nehezen találjuk az összhangot. Liv a kanapénak döntve a hátát követi ahogy Axel odamászik hozzám, ránevet, aztán visszasiet hozzám. Jó játék Axelnek, felfedezi, hogy léteznek mások is rajtunk kívül. Visszasiet hozzám, és elkezd a játékait Livnek adogatni. Ismerkedik. Barátkozik. Mind ismerkedünk Livvel, az unokatesómmal és a férjével.

- Kim, én mindig is csodálatlak ebben. Hogy te kiálltál magadért. A gyerek mellett. Én... erre nem voltam képes.
- Liv nagy kár, hogy nem tudtam, hogy te is...
- Az érettségim után nyáron, Ace és én... de... nem tartottuk meg.
- Én tényleg nem tudtam... lehet felhívtalak volna már akkor egy mély beszélgetésre - nézem Liv megtört tekintetét.
- Jó lett volna. Mi mindig csak titkoltuk a családban, a szégyent, hogy én tizennyolc évesen terhes lettem. Senki sem tudja. Mélyen el kellett temetnem magamban. Feldolgozatlan trauma volt évekig, évtizedekig. Ezzel a tudattal már csak együtt lehet élni. Amikor meghallottam, hogy te gyereket vársz és megházasodsz a gimi végén... Azt gondoltam: ez a Kim milyen bátor!
- Nem éreztem magam annak!
- Szerintem ez bátorság, meg mennyivel jobb fej Liam, mint az én anyám.
- Az én apámnak is megvannak a maga hibái.
- A főnököm, ismerem - biccent Liv. - De nem csak Liam, hanem mennyivel jobb srác lehet az, aki... aki vállalta a gyereket, és téged. Mindent, ami ezzel járt. Hogy ő kész feleségül venni! Egy gimnazistát!
- Ez ellen nincs érvem - nevetek. - Alex tényleg jó fej srác. De... Alex és én együtt nőttünk fel, barátok voltunk, szinte egy... család.
- Nem Kim, ez akkor is nagy dolog egy sráctól. Hát ez az, ami nekem nem adatott meg. Én egy életen át vezeklek azért a döntésemért. S szégyenkezem.

Itt én voltam a gyenge, itt nekem van csak magyaráznivalóm. Bárcsak megtartottam volna. Ma már nem érdekelne sem a szüleim, sem más véleménye. Megoldanám, valahogy. Akkor egyedül. Ahogy ti is megoldottátok és most is megoldjátok valahogy. Most már látom. Annyival fiatalabb vagy nálam és mennyivel érettebb vagy nálam! Bár ismertelek volna tiniként. Bár együtt lettünk volna tinik.

- Az remek lett volna! - bólintok, ahogy Livet nézem. Axel odamászik hozzá és dumál neki. - Együtt mehettünk volna Ace bulijaira! Én nagy bulizós voltam ám. Még Axel előtt. Most tőle semmit sem lehet csinálni.
- Elhiszem. Árueld el Kim! Milyen ezt végigcsinálni? Ennyi évesen.
- Nagyon nehéz! De... Alex nélkül... nem mertem volna. Nem csináltam volna. Ő kellett hozzá - pislantok át Alexre, aki elmélyülten beszélget Liv férjével.
- Hát igen. Ez nekem nem adatott meg. Nem volt mellettem Ace. Ebben sem, ebben sosem. Kim, te szerencsés vagy. Jó srácot választottál!
- Nem érzem magam annak. Ez az évünk... iszonyat rémálom volt. Kimerültség, fáradtság. Létfenntartás. küzdés.
- Tudod Kim, ha ismertelek volna, ha kettőnk közül te lennél az idősebb és látom a példát magam előtt, akkor lehet... hogy én is másképp döntök, ha te ezt végigcsinálod előttem. Már máshogy álltam volna hozzá. Hatással lettél volna rám, a döntésemre. Befolyásolt volna a saját bizonytalanságaimban. Függetlenül attól, hogy Ace, vagy bárki más mellettem áll-e.
- A rossz döntés is jobb, mint nem dönteni Liv.
- Most már bánom azt a döntést. Most, hogy téged látlak. Hogy tényleg megcsinálod. Volt bátorságod ezt végigvinni. Miközben mindketten végzős középiskolások voltatok. Nálunk Ace már legalább dolgozott és mégsem vállalta a gyereket. Tudod Kim, valahogy olyan jó, hogy végre van valaki, akivel beszélhetek erről. Ez mindig csak Ace és köztem volt valami sötét folt az életünkben.
- De szeretnétek gyereket, vagy nem?
- Persze, tervezzük, csak nem jön össze. Már négy éve próbálkozunk. Szóval igen, bánom azt az abortuszt, ott tizenhét évesen, hogy most itt tizenöt évvel később meg hiába van meg minden. Pénz, lakás, házasság. Most meg

gyerek nincs. Lehet meddő lettem - Liv elsírja magát. - Bocs, én bocs... - sietve húz ki a zsebéből egy zsebkendőt.

- Ugyan Liv, nézd, én is egy örökkévalóság után születtem meg. A szüleim már azt hitték nem is lesz gyerekük. Tudom, ez most nem vigasztal téged, de nézd, ha akarod cseréljünk férjet egy napra. Én elmegyek Ace-el bulizni, te meg nevelhetsz gyereket Alex-el! - vigyorgok rá. - Liv, én sosem értettem, miért nem tartottuk mi a kapcsolatot - mérlegelem. Eddig nem ismertem Livet. Bár tudtam, hogy létezik, hogy az unokatesóm. Annyival idősebbnek tűnt.
- Hát kapásból volt tizenkét év közöttünk. Aztán meg... Én a családdal nem igazán tartottam a kapcsolatot. Anyám ellenezte is Ace-t aztán tudod... hogy van ez...
- Ezt a részt jól ismerem. Egy család - biccentek rá.
- ...jelentős a különbség is.
- Hát most már kevésbé - ingatom a fejem. Mindketten házasok vagyunk. Mi egy gyerekkel.
- Nézzük a jó oldalát! Most végre valami összehozott minket. Bár ti éppen most akartok költözni.
- Ez még nem a vég, csak valaminek a kezdete. Remélhetőleg valami jó kezdete.
- Mutassak nektek ingatlanokat? - áll fel Liv és az Irwellre néző asztalra helyezett laphoz lép. Erre Alex is csatlakozik hozzánk. Axel a játékaik közt lomol, egy darabig nem fog neki feltűnni, hogy nem vagyok a közvetlen közelében. Ha igen, akkor úgymint utánam jön. Liv a pulthoz irányít minket az ablakhoz és a laptopját felénk fordítja.
- Kinéztem nektek több ingatlant is. A fő kérdés az, hogy mit szeretnétek mennyi maradjon meg a jelen házatok eladása után még vésztartaléknak. Bár tudom, hogy titkolni szeretnétek a család előtt az eladást, praktikus lenne megkérdezni, hogy becslésként kb. mennyit ér az ingatlan, vagy legalábbis akkor külső szakértővel felbecsültetni. Illetve Párizsban és környékén is kerestem nektek az északi régióban is több ingatlant, többféle lehetőséget. A ház vételnél mindig szempont, hogy milyen igényeitek vannak. Mondjuk nagy családot terveztek-e? Akkor biztos, hogy nem célszerű a kis hálószobaszámú ingatlanokat nézegetnetek. Tekintve, hogy már család vagytok.

- Nem igazán beszéltünk még családtervezésről - nyögöm. Örülök, hogy ez az egy gyerekünk úgy ahogy felnőtt majd.
- Ezt sem terveztük éppen - jegyzi meg Alex magától értetődően.
- Tervezésben nem voltunk túl jók, csak alkotásban - teszem hozzá egyetértően.
- Szerintem nem kellene elvetni, hogy több gyereketek lesz, de az sem utolsó szempont, hogy milyen távolságban szeretnétek lenni Angliától? Tervezitek-e hogy rendszeresen hazalátogattok? Például Ace bulijára? - nevet Liv és Ace felé néz, aki erre csatlakozik hozzánk.
- Nem szeretnénk túl messze lenni az Angol-csatornától - feleli Alex és én is hozzá bólintok.
- Na egy kis Ace buli? - nézek Alexre kérdően.
- Még sosem táncoltunk együtt - jegyzi meg Alex. És tényleg.
- Mi még az esküvőnkön sem táncoltunk - bólintok rá. Egy buliban Alexet el sem tudom képzelni. Őt csak rajztábla mellett láttam a napjaink végtelen óraszámában.
- Az meg hogy, lehet?
- Nekünk csak vacsoránk volt. Nem volt hivatalos lakodalom. A szüleink inkább csak szégyellték az egészet. Hogy mi tiniként, a gyerek miatt megházasodunk. Kényelmetlen volt az az esküvő és a teljes párizsi utunk.
- Hát akkor Mr. és Mrs. Goodwin ideje, hogy táncparkettre lépjen. Ki jön ma velem bulizni? - kérdez rá Ace. - De tényleg, gyertek el! Fiatalok vagytok! Ahogy elnézlek titeket rátok férne egy jó kis buli, nekem meg van éppen egy saját klubom, ingyenes a rokonoknak - kacsint ránk Ace.

Szaturációs bűvarkodás

Alex

Az unokatesója házában felpörögtek az események. Látom Kimen, ahogy felcsillan a szeme. Egy igazi esti buli. Több mint másfél éve nekünk ilyesmire esélyünk sem volt. Gondolatunk sem. Borzalmasan öreges és unalmas életünk lett. De ez jár egy gyerekkel. Onnantól nincsenek éjszakai kimaradások. Nincsen szórakozás, nincsen semmi. Csak a munka és a gyereknevelés.

A szüleinktől, ha kérdeztünk, ők nem értek rá. Soha, semmire. Különösen Axelre vigyázni. A gyerek a mi gondunk. Kezdetől ez volt a hozzáállásuk. Nem érdekelte

őket, hogy talán szeretnék Kimmel még ha csak egy vacsorát kettesben eltölteni, de az is jó lenne. Hogy szeretnék kicsit Axel nélkül is létezni.

Nem voltak hajlandók elfogadni a döntésünket. Elutasítottak minket és kicsit Axelt is.

Axel születéséig tulajdonképpen Kimmel nem laktunk együtt, bár házasság voltunk. Az érettségire készültünk mindketten, éltük tovább az életünket otthon a szülői házban. Csak annyi, hogy több üzenetet váltottunk, többet telefonáltunk, sűrűbben jártam a fenyesekben. A szülés előtt két nappal költöztünk be a tóparti házunkba. Vagyis két estét töltöttünk együtt, Kim azt is inkább ébren.

Vagyis, amikor hazamentünk, egy egész életet kellett felépítenünk kettőnknek. Minden szervezetlen volt. Axel folyton sírt. Mindent én csináltam. S a hetek alatt belecsúsztam ebbe a szerepbe, Kim ellátja a gyereket én próbálom vezetni a háztartást. Egy év szaturációs merülés az óceánban. Mélytengeri munkavégzés volt éjszakai kényszerpihenőkkel. Sosem volt vége. Eddig... nem jöttünk a felszínre.

- Hallod, mehetnénk bulizni itt Manchesterben! Hogy ez eszembe sem jutott soha! - fordul felém Kim. Szinte látom Kimen, hogy végigfut a fejében, hogy ezt elbaszta! És ettől nevezhetnékem támad. Annyira Kim! Itt lett volna Manchesterben a lehetősége minden szombat, hogy egy klubban bulizzon, és helyette én szépen hazavittem a fenekét és mutattuk a rajzainkat apáinknak, minden egyes felvételi előkészítő napon. Aztán egyszer nem vittem haza, és terhes lett. Szegény Kim! Már tényleg sajnálom. S ez is megerősíti bennem azt, hogy nem hagytak minket élni! Ezért volt Devon. Ezért vagyunk most itt. Ezért tartunk itt. Jó úton vagyunk. Ez most már biztos.
- Most már késő - forgatom a szemem Kimre.- Nem mondtad, hogy egy rokonod bulikat tart.
- Mert igazán fel sem fogtam. Rossz sorrendet választottunk Alex - sóhajt Kim. - Előkészítő után ide kellett volna jönni, kiereszteni a gőzt egy buliban Ace-nél aztán irány haza. Sosem lett volna Devon, és mindaz, ami utána jött.

- Nem biztos, hogy rossz az a sorrend - jegyzi meg Liv. - Én buliztam tizennyolc évesen Ace bulijában. És mégis terhes lettem. Nem maradtatok le semmiről. Ha szeretnétek menjetek el, vigyázok addig Axelre.
- Öt perc kocsival a klub innen, ha bármi van, haza tudtok jönni azonnal - győzköd minket Ace és ketten együtt várakozón néznek minket.
- Ti tényleg megtennétek?! - mindketten bólintanak. Kim le van döbbenve. Picit én is. Most ismertem meg őket, de az elmúlt egy évben senki sem volt ennyire rendes hozzánk. Inkább szomorú ez az egész. Nagyon csábító az ajánlat. Kim nem sokat habozik.
- Benne vagyok! Mutasd azokat az ingatlanokat! - fordul a gép felé Kim.
- Rendben, utána felkészítelek egy igazi bulira! - nevet Liv. - Jó hírem, hogy Franciaország nem gördít semmilyen akadályt a külföldiek ingatlanvásárlásai elé, sőt bizonyos esetekben még támogatja is. Az ingatlant vehetitek ugyanúgy a saját nevetekre. Találtam egy céget, ami biztosítja a fordításokat is.
- Milyen lehetőségeink lennének?
- A legfelkapottabb ingatlanok területileg Dél-Franciaország, az Alpok, és Párizs. Ezek túl drágák. Viszont a vidéki elhagyatott területekre támogatják a fiatalok betelepülését. Mivel ti gyerekekkel érkeznétek még nagyobb esélyetek lenne a vásárlásnál és itt igen kedvező feltételekkel, támogatással kínálnak felújítandó épületeket. Vagyis nem is a vételár lenne a horribilis összeg, hanem a felújítás költsége. De akár ebbe is költözhetnétek - kattint Liv. Kim szótlánul nézi a képeket. Régi zöldes kopott zsaluk, kazettás ablakok, kicsit omladozó homlokzat. Bár nem lettem építészmérnök azt azért felfogom, hogy itt lenne mit javítani. Már ha egyáltalán bent van a közmű az ingatlanban. Az ablakok borzalmas állapotban vannak, télen ez a hely hideg. Valószínűleg megoldatlan a fűtés is.
- De hiszen ez egy kastély! - állapítom meg szárazon. Az biztos, hogy ez nem a fenyvesek csupa üveg, faháza, nem is a mi ökomodern okosházunk, ez egy baromira lerobbant kastély, de... van karaktere, stílusa, és miért ne élhetnék egy igazi francia kastélyban? Mi lenne ez, ha nem egy megtestesült álom? Kimet bárhol el tudom képzelni, ebben a kastélyban is.
- Kim, költözzünk egy francia kastélyba? - nézek Kimre Liv feje fölött. Kim elgondolkodva néz rám, majd vissza a képre. Nem tiltakozik, inkább elmereng. Vagy álmodozik?

- Vagy itt van ez! - kattin tovább Liv. Klasszikus francia belvárosi új építésű ingatlan. - Ugyanazon az áron.
- Velehetünk egy párizsi újépítésű lakást, vagy egy vidéki felújításra váró kastélyt - túrok a hajamba. Két eléggé ellentétes élet.
- Vannak köztes megoldások is, igazán azon is gondolkodjatok, hogyan fogtok megélni, a franciák az ingatlanvásárlást engedik, de a megélhetés nagyobb kérdés.
- Vagy maradtok itthon, keresek nektek munkát - veti közbe Ace. - És minden szombat a klubban buliztok. Éppen a kertészetemben vagy a klubomban is dolgozhattok.
- Pont most közölték, hogy el akarják hagyni Angliát - fordul felé Liv tiltakozva.
- Rejtély, hogy valaki aki itt él Manchester közelében miért akar innen elköltözni. Ti fiatalok mit nem szerettek Angliában? - mutat ránk Ace.
- Hát mi Kimmel mindig is úgy voltunk, hogy lépni kell. Megindulni. Váltani. Cunami kell, hogy kimozduljunk, és hinni, hogy csak jól járhatunk. Jobban járhatunk, mint ahogy most élünk. Egy évvel ezelőtt is szenvedett a lelkünk, leléptünk Devonba. Most kicsit nagyobb váltást szeretnénk. Tudom, úgy tűnik, hogy mi lehetne ennél biztonságosabb, van saját házunk, családunk, közel vannak a szülők, de ebben a langymeleg vízben csak áldozatok vagyunk. Áramlatban akarunk lenni, ami vissz magával végig a világóceánok mentén, ha hideget kapunk hideget, ha meleget meleget. De áramlatban.
- Ezt annyira jól megfogalmaztad Alex - néz rám Kim, rajongás van a szemében. Tökéletesen értjük egymás kínjait, egy hullámhosszon vagyunk. vége a mélytengeri búvárkodásnak, kint vagyunk a vízből.

Kim

Nem vagyok bulihoz öltözve. Nincsenek is jelenleg ilyen jellegű ruhák a ruhatáramban. Egy csomó kismama ruhám volt, meg Alex ruhái. Ennyi. A farim is egy kismamafari. Liv szinte küldetésének érzi, hogy most egy igazi techno-buliba készítsen. Önzetlenül kitarja előttem teljes gardróbja tartalmát. Fütttyentek a látványra.

- Neked aztán vannak cuccaid - nézek körbe elismerően.

- Tudod, ha a férjed egy DJ, ráadásul klubtulaj, lépten-nyomon techno bulikban találod magad. Válogass!
- Nekem kellett volna egy ilyen férjet találnom - sóhajtok a ruhákat simítva végig a tenyeremmel. - Liv, te aztán tudod élvezni az életet - nézek rá vissza.
- Felpróbálhatod, akár az összeset - tárja ki a karját Liv. - Gyerünk! Láss hozzá!

Bőrnadrágok, bőrszoknyák, farmerek, miniszoknyák, tüllszoknyák, pólóruhák, miniruhák, nyári ruhák. Hálós felsők, ujjatlan felsők, nyomott pólók mindenféle techno felirattal, haspólók végtelen variációban. Egy butiknak nincs ekkora választéka, mint amit Liv összeválogatott.

Ha tizennégyszer nem öltöztem át itt helyben, akkor egyszer sem. Tucatnyi szettet végigpróbáltam, de mégis a fekete haspóló és a farmer mellett döntöttem egy magassarkúval. Ez a leginkább Kimes szett.

- Szívdöglesztő bombázó vagy Kim - biccent az összképre Liv.
- Láttál volna két évvel ezelőtt - húzom el a szám a tükörképemet kritikusan méregetve.
- Túl vékony lehettél. Ne legyen torz önképed, én úgy éltem éveket - figyelmeztet Liv.
- Igazad lehet - sóhajtok. - Folyton ostromozom magam, a terhesség óta. Nem kellene. Le kellene ezzel állnom, csak annyira elégedetlen lettem az életemmel.
- Kisminkelhetlek? Egyből elégedett leszel - kérdez rá Liv. - Ritkán van alkalmam mást sminkelni.
- Engem legfeljebb Alex anyja sminkelt - bólintok rá. - Tőle tanultam mindent, amit tudok.
- Szuper anyja lehet!
- Az. Tényleg. Stefí fiatalos és vicces nő. De... az egész családdal annyira gáz lett, minden, a gyerek óta... főleg a férfiak hozzáállása miatt, tudod a cégvezető két nagy építész miatt - Livnek igazi sminkasztala van, elképedve bámulom a készleteit. - Te jó ég Liv!
- Itt semmiből sincs hiány - kacag rajtam Liv. Megsimogatom az ecseteit, nekem talán festőecsetem van annyi, mint Livnek sminkecsetekből. Teljes a paletta. - A te korodban folyton sminkeltem. Belegondolva, alig tudtam

milyen az arcom festék nélkül. Kikeverek neked valami nagyon szép színt, bízz bennem, ma este ragyogni fogsz - kacsint Liv és megadóan felé fordítom az arcom. Lehunyom a szemem és Liv mindenféle finom kis ecsetekkel sűrűg körülöttem. Puhák és könnyűek az érintései. - Különleges az arcod. Nagyon tetszik. Nem olyan sápadt mint az enyém, van egy finom kis bronzossága, és ezek a színek, imádom a hajszíned.

- Érzéki vörös, a legbüszkébb erre a színvariánsra vagyok - bólintok rá.
- De neked a szemszíned is különleges. Szürkés-kék, sejtelmes, és van valami titokzatosság a szemedben, nem olyan ártatlan nagy vágású, mint az enyém. Erre a titokzatosságra ráerősítek egy kis füstös sminkkel. Kim, az este királynője leszel.
- Mi a csudának lettél te ingatlanos, ha ennyire szereted a szépségipari cuccokat, meg a divatot?
- A pénzügy? Azt hiszem szerettem volna valami kiszámíthatót az életembe. Az egész életem káosz volt, tele bizonytalanságokkal, sem otthonom, sem családom, sem pasim. Semmi stabilitásom nem volt. A pénzügy... csak számok. Tudod mi várható. Ki tudod számítani, érted, nem úgy, mint az életet.
- Igen, ez logikusan hangzik. Ehhez képest, nekünk mindig volt valaki, aki fogja a kezünket. Na most már nincs. Talán ezért is lettünk ilyen...gyámoltalanok. Becsapták az orrunk előtt az ajtókat. Nekünk, gyerekeknek mindig volt átjárásunk egymás családjába. Alex folyton nálunk lógott, az irodában. Sosem lepődtem meg, ha otthon találtam. Természetes volt, mint bármelyik kiegészítője a háznak. Én kevesebbet voltam náluk Kendalban, de még így is többet, mint a szüleim. Sosem voltam ott hívatlan vendég. Kicsit szerintem oda-vissza rajongtunk egymás szüleiért. Alex apámért, én meg Alex anyjáért. Annyira jól ismertük egymás családját. Két családot is elvesztettünk egyszerre.
- Ez valahol igazságtalanság Kim.
- Ez a büntetésünk, amiért ragaszkodtunk a hülyeségeinkhez. Néha beismerem én is úgy érzem belepusztulok. Tudod, van az az érzés, amikor annyira görcsösen erőlködsz valamin, aztán rájössz, mennyivel egyszerűbb lett volna elengedni az egészet. Az a helyzet, hogy ezen, már nem tudunk változtatni. Axel megszületett.

- Figyelj Kim! Ha bármikor szükséged van arra, hogy vigyázzak Axelre, itt vagyok! Komolyan! Nálam jobban senki sem tudja mi játszódott le benned, amikor döntést hoztál. Emlékszem, hogy órákat gondolkodtam azon, hogy de hova tegyek én egy csecsemőt? Hogy fogok én az egyetemre órákra járni, ha van egy gyerekem? Miből fogom eltartani? Ki fog segíteni? Én ezért engedtem el, azt, amihez te görcsösen ragaszkodtál.
- Hát ezeken én is gondolkodhattam volna inkább órákat - sóhajtok. - Tudod Liv, nem is igazán magam miatt. Mert nekem annyira nem volt szempont az egyetem, meg úgy az építészmérnöki. De Alex... ő akarta. Ő két előkészítő évfolyamot végigcsinált. Annyira stréber volt, baromira bele lehet szeretni, egy ilyen okos srácba.
- Ahogy a tipikus rosszfiúkba is - teszi hozzá Liv cinkosan.
- Talán önmagunk ellentéteit szerettük meg?
- Az ellentétek vonzzák egymást.
- Igaz, Alex, minden volt ami én nem. Szorgalmas, előrelátó, megfontolt, példás, jólnevelt, illetudó, szófogadó. Olyan tényleg... kocka. Ha kaptam egy könyvet azt is Alex olvasta ki helyettem. Észre sem vettem, hogy én végig...szerettem. Mármost igazán akkor tudatosult bennem, amikor lefeküdtünk egymással. Bár Alex szerint is én a szexben kerestem a szerelmet. Ti, hogy jöttetek össze?
- Ace és én? Eredetileg a haverjába voltam szerelmes. Aki anyám pasija lett.
- Azt hittem, egy buliban akadtatok össze.
- Elég sok buli kellett hozzá, hogy mi ketten tényleg összeakadjunk.
- Imádhattjátok a bulikat.
- Én már csak unom őket! - suttogja titkos információként Liv. - Na, készen vagy, nézd meg magad! - fordít a tükör felé Liv. Ahogy kinyitom a szemem, elámulok. Kim de Noir legvadítóbb kivitelben. Vonzó, csábító, erotikus.
- Ejha, Liv! Már értem miért egy DJ a te férjed! - lehelem ámulatan.
- Én mondtam, szét fognak szedni a pasik.

Visszamegyünk a nappaliba, Alex valószínűleg már elaltatta Axelt, mert a gyerek nincs velük. Ace lát meg hamarabb és éles, elismerő fütyéntéssel üdvözl.

- Te csak ne meresztgess ilyen szemeket az unokahúgomra - inti meg Liv. Alexnek leesik az álla.
- Hú! Rég láttalak ilyennek - böki ki végül.

- Kösz - ezt Alextől százszázalékosan bóknak veszem. Ő látott fénykoromban.
- Indulnunk kellene - veti közbe Ace.
- Axel alszik. Most egy darabig tuti nem ébred fel - nyugtat Alex.
- Telefonszámotok megvan, bízzátok rám a kicsit! - integet Liv.
- Ok! - kint vagyunk. Ace kiáll a garázból a kocsival.
- Meglesznek nyugi - teszi a kezét a térdemre Alex maga mellett. - Élvezzük az estét!
- Rendben.

Axel

Kim kijelentésén gondolkodom, még Ace klubjában is. Kim tényleg inkább vakmerő, de ha ő vakmerő akkor én bátor vagyok. Mindenben, ami Kimhez köt. Bátorság kellett beleugrani vele a házasságba. Bátorság kellett ahhoz, hogy elfogadjam innentől lesz egy gyerekem. Bátorság kellett ahhoz, hogy ma ide eljöjjen Kimmel. Bátorság kell még ahhoz is, hogy beismerjem félek. Nagyon is. Én ilyen helyen még életemben nem voltam Kimmel. Ami azt jelenti elképzelésem sincs, hogy milyen Kim egy buliban, vagy hogy mi legyen, ha Kim elszabadul. Fogalmam sincs hogy a vakmerő Kim pontosan hogyan viselkedik és miket művel egy ilyen helyen.

Félősnek tartom magam. Félttem Kimmel az előkészítőre járni, félttem az első szex miatt, félttem, amikor Axelt először a kezembe adták, félttem munkát vállalni, minden annyira durván feszkós Kim közelében és állandóan attól félek, hogy valamit elbaszok.

Kim állati laza. Olyan, amilyennek megismertem. Ezer éve nem láttam így, hogy kint van a hasa, a dereka. Szabad bőrfelület, akaratlanul is oda vonzza a tekintetemet. Liv ajánlgatott mindenféle cuccokat neki a repertoárjából. De szerintem Kim natúr farmerben és egy laza topban is ugyanolyan szexi mint, ahogy most kinéz. Én Kimet mindenhogyan láttam már. Nekem mindenhogyan tökéletes.

Most visszatért a magabiztos Kim. Lehengerlő, magával ragadó, imádom... és kurvára félek tőle.

Kimnek nem kell partner a tánchoz, beugrik a táncparkett közepébe és állati jól érzi magát, természetesen mozog, táncol, tudtam, hogy ilyen lesz, így csókol, így szexel, mindent így csinál. Teljesen. Felszabadult, kiszabadult a kötelezettségei alól.

Képtelen vagyok levenni róla a szemem. Pislogni is elfelejtek. Csak csodálom őt, innen a pult mellől, ahol csendesen iszogatok, s lassan rádöbbenek, ahogy nézem őt, hogy igenis vágyom rá. A rengeteg napi teendő között elfelejtettem, hogy mennyire. Én a sima hétköznapi Kimet is gyönyörűnek látom, és ugyanúgy kívánom, mint egykor a titokzatos, elérhetetlen gimnazista Kimet. Aki most már az én feleségem.

Ez a külső igazán nem nekem szól. Ez a buliban ezeknek az alakoknak készült, akik érdeklődve figyelik Kimet. Úgy hullámszik, akár az óceán. S én tudom, Kimnek ez úgy kellett már, mint egy falat kenyér. Hogy vonzónak érezze magát, idegenek csodálják és sóvárogjanak utána. Kim lételeme. Ő lazul, én feszengek.

Jól mozgatja a csípőjét, én is másodpercekig megigézve rajta felejttem a tekintetem. Nem is látok más nőt ebben a buliban, csak a saját feleségemet bámulom. Egyelőre csak én tudom, hogy nem csak a csuklóján van szép ornamentikus indamotívum, hanem a hasán is. A császármetszés vonalára varratta, a dereka felé kúszó növényzet. Még az orvos is megjegyezte mielőtt vágta, hogy vétek egy ilyen gyönyörű testet elcsúfítani. Kim nehezen viselte, ezt is, egy újabb vágás a betonbiztos tökéletes életünkön, melynek az utolsó szálát is mintha elvágták volna Axel köldökszínójával.

Minden lehetett volna másképp. Bárhogy. Egyetemi, sulis, irodai szerelem. Akármi. De mi felülírtuk a programot. Vírus vagyunk az építészeti tervező programban. Szépen lassan az egész program használhatatlan lesz. Toxikusak vagyunk. A szüleink életén, mérgezőek az irodára.

Előttem is kérdés, hogy tudunk-e bármit is kezdeni magunkkal, egymással, az életünkkel. Jelenleg úgy érzem, hogy nem. Liv remek lehetőséget villantott előttünk, de félek attól, hogy ez csak egy újabb menekülés lesz. Mint Devon. Nem pedig megoldás. Félek attól, hogy összekeverem a menekülést a megoldással.

Hogy hibát, hibára halmozok. Ahonnan már tényleg nem lesz visszaút. Ha túl mélyre süllyedünk a hülyeségeink óceánjában, onnan már senki sem fog kirántani minket. Országot váltani örületes kockázat. Főleg úgy, hogy ebben semmi ésszerűség nincs. Nem tudjuk a nyelvet. Nincs végzettségünk. Nincs munkánk.

Anglia legjobb ingatlana a miénk. Prototípus ház. Ennek minden előnyével és hátrányával. Új, modern, apám építtette. Ha feladom tudom mit fog jelenteni. Megtagadtam az apámat. Ez durvább mint Kim lázadása. Ez személyes sértés. Apám ezt soha az életben nem fogja nekem megbocsátani. Az önzetlen, nagy értékű ajándékát eldobom. Köszönöm, nem kérek belőle.

A kérdés az vállalom-e apám haragját innentől életem végéig cserébe... Kimért. Kim boldogságáért. Talán az enyéért. Nyugodtabb életünk lesz Franciaországban? A szüleinktől biztos nyugodtabb. Távol leszünk. Elválaszt majd minket az Angol-csatorna. Ekkora távolságot nem sűrűn tesz meg az ember évente sem.

Talán találkozunk majd évente egyszer-kétszer, együtt töltjük az ünnepeket. Vagy azt sem. Ezeket a szálakat Kim nem futtatja végig. Nincs hozzá türelme, kedve. Szándéka sem. De én... én megteszem.

Megtettem Axellel kapcsolatban is. Kim mindvégig az én rábólintásomra várt. Tudom, mert ő tőlem várt mindig megoldást. Amikor eltörtünk egy nagy értékű vázát, apámék házában, mert kint szakadt az eső és mi bent labdáztunk Kim csak rám nézett. Mit tegyünk? Komikus volt az egész szitu, de rákentünk a kutyára. A jó öreg golden retriever. Hazugság. Apró hazugságok. De Kimmel így működtünk.

Lesz egy szint, amitől tovább már nem tudunk zuhanni.

Tálcán kínáltak nekünk egy biztos utat. Egy karrierutat. Egy építészirodát két székkel. Apám végigtölt volna minket az építésmérnöki karon. Hiszen bent van, alaptagja az egész egyetemi építész szaknak. És mi ezt utasítottuk el. Erről mondtunk le. Ez helyett mást választottunk.

Liam cége és irodája is ott volt, a helyünk, előkészítve, csak vártak minket, hogy belenőjünk a székbe. Én tisztában voltam vele, hogy ha vállaljuk Axelt akkor nem fogjuk tudni végigcsinálni. Kim nem oda való, én meg nem voltam biztos benne, hogy akarom. Vállalni Axelt egyenlő volt a halasztással. Időhúzás. Részemről.

De tudtam, hogy a fékek és ellensúlyok rendszerében ott lesznek anyáink. Anyám, aki tudta, ismerte ezt a helyzetet. Számítottam rá, ahogy úgy is lett. Megteremtették az alapot, egy élethez. Anyám érvelésének hatására, apám oda tette alá a házat. Teljesen önerőből. Mert Liam nem támogatta a zöldház projektet. Kevés volt a fa, kevés volt az ő terve ebben, apám meg elégtételt vehetett, hogy ezt a tervét Liam nem fogja sabotálni. Apám régi kocsiját használjuk ma is. A két legnagyobb értékű beruházást apám biztosította nekünk.

A Franciaországba költözés apám segítségének elutasítása, és pénzének kizárólagos felhasználása lesz. Pontosan tudom. Jogtalanul. Apám terve, apám háza, apám álma, apám pénze. Nem én dolgoztam meg érte. De én leszek a felhasználója. Akármit is kezdek utána azzal a pénzzel... Apámtól egy életre elvágtam magam. Megéri ezt vállalni egy illúzióért? Egy kis reményért? Újabb menekülésért? Hiszen mi a boldogság? A cél? Az út? A jelen állapot?

Apám mindig azt mondta, vesztesek vagyunk. Kudarcokat vallok csak. Sikertelen vagyok. Mert nem tudok győztes pályázati anyagokat írni. De apám téved. A munka csak egyfajta siker. Az élet számos területén lehetünk sikeresek. Szerintem ez éppen ugyanúgy siker. Hogy Kimmel megcsináltuk ezt. Végig tudtuk csinálni, minden tiltakozás, tiltás, elutasítás, kritika ellenére. Nem kérdeztünk, nem magyaráztunk, csak csináltuk. Végigcsináltuk. Kim és én. Kim a harsány és én a csendes lázadó. A legtökéletesebb siker a fiam: Axel. Minden porcikájában tökéletes.

Kim

Mázsákat rázok le magamról, rabláncokat, terheket. Mindent. Szó szerint érzem, ahogy legörögnek rólam az elmúlt hetek és hónapok felgyülemlett feszültségei. Végre ezen az estén nem az én terhem Axel. Nem kell aggódnom, hogy mi van vele. Alexnél van a telefon, ha bármi lenne a gyerekekkel. Ez az este csak a miénk.

Őrült jó zene van ebben a klubban, iszonyatosan jó hangulat, csak élvezem a zenét és hogy táncolhatok rá, szabadon. Újra a szabadság élménye. Belecsobbanok a zene hullámainak óceánjába. Suhog a hajam körülöttem. Csupa, lüktetés, mozgás, lendület vagyok, kezek és lábak. Teljesen átadom magam a zenének.

Nem tudom felmérni az időt, rutinos eseménysor az életemben, én mindig így buliztam. Nem barátnőkkel mentem bulizni, csak úgy megjelentem egy buliban és ott akadtam össze valami pasival. Most is összeakadozom, körém fonódik, velem rázza magát, tovább áll, nekem ezek spontán válogatások voltak. Aki jó a táncban az jó a szexben. Ez volt az alapelvem. A másik, hogy mindig járj úgy, mintha három pasi sétálna mögötted. Táncolj úgy, mintha három pasi nézne.

Ahogy a srác tenyere siklik a combomon dereng a dübörgő zenén át, hogy engem is néz valaki. Vigyázó tekintetével. Csendesen. Sosem erőszakosan, sosem követelőző tulajdonosi fellépéssel. Most sem lép közbe, nem jön ide, nem kezd balhézni. Csak azt figyeli én akarom-e. S ezzel pontosan megértem, hogy Alex hagyná, ha akarnám, ha szeretném, ha élvezném, megtehetném, csináljam. Szabad vagyok. Nem az övé. A felesége vagyok. Nem a tulajdona.

Mellette mindig ezt éreztem. Szabad vagyok. Alex jelentette a szabadságot. Számomra Alex maga a szabadság. Ezért volt Devon. Ezért választottam őt. Mindig. Lefogom a tapogatózó férfikezet magamon.

- Bocs, de pasival vagyok - húzódok el, és ringó csípővel ott hagyom. Alex kortyol az italból és nézi, ahogy közeledek felé. Itt a villódzó fényekben egészen sötét az a gyönyörű ártatlan kék szeme.
- Szia! - lihegem mellé érve.

- Helo - biccent Alex és iszik. - Jól szórakozol - nem kérdés, hanem megállapítás.
- Igen, és te? - kérdezem.
- Megvagyok, folytasd csak - int vissza a táncolók felé Alex. Bólint is hozzá. Akarod. Csináld. Szabad vagy. - Üljek át máshova? - kérdezi és tényleg körbenéz. Még csak zavarni sem akar abban, hogy bárki mással bármi mást csináljak. Hogy ha akarom megcsaljam. Ez Alex. Az én férjem.
- Alex... -fogom le a karját, mielőtt átülne. - Én veled akarom folytatni.
- Biztos?
- Biztos - bólintok hozzá és az ujjaimat rákulcsolva a kezére magam után húzom. Alex vonakodva, de követ.
- Nem vagyok ebben túl jó - néz körbe bizonytalanul a tomboló tömegben, és leeresztett karokkal áll. Engem néz, ahogy táncolok neki.
- Nekem pont jó vagy - kacsintok rá és karjaim indaként fonódnak a nyaka köré, magamhoz húzom és csókolom. Alex megkövülten áll. Nem szokott hozzá a nyilvános helyen mások előtt smároláshoz. Nem olyan mint én.
- Kim sokkal jobb lennél nélkülem - harsogja túl a zenét.
- Nem Alex, én sokkal jobb vagyok: veled - hagyja, hogy irányítsam a kezét, a mozgását. Végighúzom a tenyerét a testemen. Alex vékony srác, magas, okos, jól reagál. Mindig is jól reagált rám. Szinkronban van velem. Az óceánban szinkronúszók lehetnénk. Jógában is és SUP-ban is jók voltunk együtt. Nem is kérdés előttem. Szerintem teljesen jól táncolunk együtt. Miért nem csináltuk még ezt sem soha?

Lassan csapott át a táncunk vad ölelkezésbe. Alex arcát a hajamba fúrva zihál. Tenyere bizalmasan és merészen tapogat. A csípőnk együtt ring. Felgerjedtünk egymásra. Ezt a tüzet muszáj eloltani.

- Menjünk? - a kérdésem inkább utasítás, aminek mint parancsnak Alex engedelmeskedik is és kézen fogva maga után húz.

Csendes a manchesteri kis utca, amiben haladunk. Talán egy órája eshetett. Picit nedves az aszfalt a cipőnk alatt. Kellemes az idő, enyhe az este. Kézenfogva sétálunk. Nekünk még ez is újdonság. Annyi mindent nem csináltunk még együtt. Alex-szel.

- Jaj Alex, évekig csinálhattuk volna ezt. Mondjuk tíz évig.

- Mit?
- Tudod, járni együtt. Bulizni együtt.
- Kim, te soha nem jártál senkivel. Te az ilyen bulik után egyedül mentél haza.
- Ha nem akadt egy kis mosdószex, akkor éppen út közben még kamatyoltam valahol. Ritkán mentem el valakinek a házához. Apám meg légpuskával kergette volna meg azt, aki hazakísér.
- Akkor mázlim, hogy nem éppen Liam háza felé tartok veled - megjátszott megnyugvással fújja ki a levegőt Alex. - Erről beszélek, sosem lett volna ilyen, hogy te meg én együtt andalgunk hazafelé.
- Pedig egészen csodálatos érzés.
- Minden lehetett volna ilyen, vagy ehhez hasonló, ha te nem égeted mindkét végén a lázadásod gyertyáját.
- Bocs, hogy nem láttam ezt be.

A Cola House csendes, amikor megérkezünk. Alex benéz a fiunkra, aki békésen alszik, csak utána jön át a mi vendégszobánkba.

- Halkan kell csinálnunk - suttogja Alex.
- Halk leszek, ígérem - lihegem, Alex a haspóló alá nyúl és szinte letépi rólam a melltartómmal együtt. Szőke haja lebukik a melleimre és mohón szívja. Megremegnek a lábaim, botladozva hátrálok az ágyig és Alex türelmetlenül csomagol ki a ruhákból, mint egy drága karácsonyi ajándékot. Ujja a lábam között van.
- Annyira nedves és puha vagy, mint egy túlérett sárgabarack - súgja Alex. A takaró alá csúszik és ahogy ajkaival és nyelvével kényeztet úgy érzem szétfolyok alatta, akár jégkocka az olvadó napon. - Az illatod is sárgabarack... és az ízed is.
- Alex! - türelmetlenül ragadom meg, ahogy már vágyom, hogy magamban érezzem.
- Nyugi, Devon óta mindig van nálam, a zsebemben - vigyorog Alex és feltépi a fóliát, időm sincs kinevetni magam, belém csapódik. Megakad bennem a hang és a levegővétel is. Felgyülemlett vágy, kívánság, szexuális feszültség robban szét bennem. Semmit sem akarok, ami eltereli a figyelmemet az élvezettől, még levegőt venni is elfelejtek. Csak kapaszkodom Alexbe, mindenem feszülő izom. Alex gyors, kemény, impulzív. Akárcsak Devonban. Alex-szel mindig ilyen. Már el is felejtettem mennyire elemi erő

vele az együttlét, ha ezt végig tudjuk csinálni és senki nem sír bele az orgazmus felé vezető utamba. Alex szorítja a tenyerét a számra, hogy tompítsa, ahogy kitör belőlem hetek, sőt talán hónapok óta várt gyönyöröm sikolya. Remegek és zihálok egyszerre, s egymásba gabalyodva kimerült, kielégült fáradt álomba zuhanunk.

Alex

Manchesterben minden a helyére került. Talán csak ennyi kellene mindig. Egy nap, amikor Kim és én tényleg csak egymással tudunk lenni. El bírnám viselni, hogy minden hetünk ilyen legyen. Hogy Axel egy kicsit leszakadjon rólunk. Úgy váltunk el Kim unokatestvérétől, hogy adjon nekünk három nap gondolkodási időt.

Kivettem ezt a hetet, szabadságon vagyok. Egy ilyen döntést nem lehet két piros lámpa közt meghozni, miközben ételhordókat cipelek egyik helyről a másikra. Nem egyedül akarom meghozni a döntésemet. Tehát Kim gondolatait is a helyes irányba kell tereljem.

Csak annyit írtam rá, hogy altatás után várom. Ez talán elég motiváló lesz Kimnek, mert szexre fog gondolni. Két talpas poharat és egy üveg bort készítek ki a konyhapultra. Tudatos választás volt.

Egy Champagne-i blanc de noirs, tiszta vörös szőlőből készült bor. Az esküvőnk utáni napon vettük, Párizsban. Eredetileg a házassági évfordulónkon akartam felbontani, csak aznap Kim már kiütötte magát.

- Helo! - leheli a fülembe Kim és hátulról átölel. Mezítláb jött, ezért nem hallottam. Olyan mint egy macska. Frissen fésülten suhog a haja. Készült, és én most el fogom rontani a kedvét.
- Beszelnünk kell Kim!
- Ó ne! - nyafogja és a pólóm alá nyúl, lejjebb tolja a nadrágom.
- Fel fog melegedni a bor - fogom le vékony hűvös ujjait, s felé fordulok.
- Leszarom a bort - leguggol. Bakker! Nem sokat hezitál én meg kellően kiéhezetten reagálok rá, nem én, csak a testem. Igaza volt apámnak, két külön testrészem van, a farkam ritkán akarja azt, amit én fejben szeretnék.

Kim a szájával kényeztet, tutira sok mindenkivel próbálta, mert pornókban sem csinálják jobban. A konyhapultba kapaszkodom.

- A francba Kim! - a hajába túrok és Kim odaadóan készül, hogy elvigyen a csúcsig. Én állítom le és csak a bugyiját rántom le róla, fekete csipkebugyi volt rajta. - Te bugyit is cseréltél? - zihálom és felületet keresek, aminek neki dönthetem, belé csapódok és Kim sikolyai betöltik a konyhánkat és a nappalit is. Kényelmesebb pozíció felé araszolva rogyok le Kimmel a nappali szőnyegére. Kim vörös haja a szürke szőnyegünkön olyan, mint a tűz lángjai. Túl gyors az egész. Kim artikulálatlan hangokkal élvez el és én is sietve rántom ki magam belőle. Ráfolyik a magvam az ornamentikus tetoválására a hasán. Kim szétkenegeti és nevet.
- Mindig kell egy kis hidratálás!
- Annyira Te vagy - nevetek rá, és mellé fekszem a szőnyegre. Lihegek, kifulladtam, kimelegedtem és pillanatnyilag azt is elfelejtettem, hogy mit akarok. A hajamba túrok és csak nézem a spotberakásos álmennyezetünket. Le sem öltöztünk. Kimen egy feliratos sötét póló van, Henry Wadsworth Longfellow versrészlettel “ Art is long and Time is fleeting...” az élet zsoltárából. Ez annyira Kim. Életművész. Kim igazán tudta mindig is élvezni az életet. Ehhez értett a legjobban. Gondtalanul csak élni a világba. Mások gondolkodnak helyette. Ő ennél lazább, spontánabb. Kimesebb. Kimben ezt lehetett legjobban szeretni, ezt a furcsa örült tempóját, gondolatvilágát. Kim életfilozófiáját. Csak élj, csak csináld és minden másra tegyél magasról. Kimnél nem volt rossz vonal, nem stresszelt rá egy persepktívára sem semmire. Kim így festett. Imádtam a Kim féle művészetet. Ezért hiányzik baromira, hogy Kim fessen, alkosson. Imádtam, ha Kim festett. Nem is. Kimet imádtam, ha festett.
- Mi vagyok?
- Hát Kim! Annyira Kim vagy - hintek csókot az ajkára. - Nem ezt terveztem!
- Ez tutira legalább olyan jó volt, mint a terved. Sőt jobb volt, ebben biztos vagyok - gömbölyödik hozzám elégedetten.
- A költözésről, beszélnünk kellene - nézek rá oldalt. Kim hasra fordul, most kábé minden nedvet beletöröl Longfellow versébe.
- Nekem az a kastély kell! - jelenti ki magabiztosan Kim.
- Kim! - a hajamba túrok és idegesen fellököm magam a szőnyegről.

- Most mi van? Francia, kastély, számtalan lehetőség van egy kastélyban... - szól utánam Kim, Kibontom a bort és töltök mindkettőnknek, leteszem a poharakat a padlóra magunk elé. Magammal hoztam a telefonomat és kattintgatók a linkekre, amiket Liv küldött át.
- Kim, ez a kastély eleve... drága. Nem csak az épületet vesszük meg, hanem a hozzá tartozó birtokot is.
- Termelhetnénk saját bort - emeli meg a poharát Kim és úgy iszik, mintha vizet inna.
- Normandia nem igazán a bortermeléséről híres.
- Hanem miről? A partraszállásról? - fintorog Kim.
- Inkább.
- Helyi bort akkor is termelhetünk. Franciaország olyan mint Alaszka, leásol és aranyat találsz. Ültetsz egy szőlőtövet és bor terem - legyint lustán Kim. Annyira ilyen. Folyton. Kimes. Komolytalan. Szétszórt, csapodár. Nagyot sóhajtok.
- Felelőtlenség!
- Szerintem meg izgalmas! Valami, amit mi ketten közösen csinálhatunk. Olyan mint Axel. Te és én szépen felépítjük együtt. Nem beköltözünk egy kész ingatlanba, amit apád előtervezett, kiásták a gödröt, extramodern kutyüket szereltek bele, minden beszél hozzád, irányítja az életed, tele vagyunk intelligens programozott dolgokkal. Alex... még a szappantartónkat sem mi választottuk. Ez abszurd! Az egész ház egy steril dizájnner munka. Belsőépítészeti, lakberendezőileg megtervezve. Minden tökéletes igen. Minden hibátlan. Minden “álomotthon”. De Alex ebben a házban egyetlen négyzetcentiméter sem a miénk. Csak egy címlapra fotózott gránitfos. Jobban ismerik szerkezetileg és belső világában a magazinlapozók mint mi. De a kastély... Annak az épületnek történelme van. Múltja. Mindent mi varázsolhatnánk újjá, úgy, ahogy mi akarjuk! Még talán kincseket is találnánk, milyen izgalmas lenne! Tölts még! - tolja elém a poharát Kim. Gyorsan iszik. Le fog részegedni, mielőtt értelmes döntést hoznánk. Nem tetszik. De töltök neki.
- Olyan vagy mint egy gyerek - morgom neki. Kim az ajkáról nyalogatja a bort, kortyol és kortyol.
- Miért? Mert spontán vagyok? Mert tudok lelkesedni dolgokért? Látszólag értelmetlen dolgokért? Mert vannak tiszta válaszaim? Nem gondolok mögé

semmit. Kérdés, válasz. Nekem tetszik az a kastély Alex. Vonz. Nem tudom miért. Szerelem első látásra. Mint te meg én! - mutat kettőnkre Kim.

- Ez nem ésszerű Kim! Rengeteg pénzt el fogunk veszíteni a vásárlással, félek, hogy be fogunk csödülni, belebukunk az egészbe és totál elvágunk magunkat itthonról.
- Folyton félsz Alex! Mindentől!
- Igen, félek, mert az én felelősségem Kim! Minden az én felelősségem! Axel is az én felelősségem! Valahol az Kim! Te is tudod! Én mondtam, hogy miért ne? Én bólintottam rá! Én mondtam, hogy házasodjunk meg! És történetesen mi ketten sem voltunk szerelem első látásra, csak hogy tisztázzuk. Neked a fél megyén át kellett menned, hogy egyáltalán lefeküdj velem!
- Én legalább eleget tapasztaltam a világból, hogy tudjam mi tetszik és mi nem - Kim újra tölt magának.
- Kim! Most tényleg komolyan próbálj még egy kicsit józan maradni! Hadd mondjam ezt el. Nagyon sokat gondolkodtam.
- Ez nálad folyton a hiba, hogy túlgondolod a dolgokat.
- Figyelsz rám? Devon egy döntés volt.
- Aha.
- Axel is egy döntés volt.
- ühüm.
- Ha egy francia kastélyba költözünk az is egy döntés.
- Igen, na és?
- Na akkor most gondold ezt végig.
- Mit?
- Devon egyenlő a szabadság? Axel egyenlő a szabadság? A francia kastély egyenlő a szabadság?
- Mit akarsz ebből kihozni Alex?
- Azt... hogy nem. Devon következménye a terhességed volt. Axel vállalása a házasságunk és a jelen életünk, ha Franciaországba költözünk, akkor mindent elvágunk utálni fog minket az egész család és magunkra maradunk egy omladozó kastélyban. Kurvára nem lesz az szabadság Kim! - fakadok ki.
- Kurvára kezdesz felhúzni Alex - löki fel magát Kim.
- Az igazsággal, amit az arcodba vágok?
- Nem! Hanem azzal, hogy te folyton a saját komfortodat nézed. Folyton azon vagy hogy maradjunk.

- Totál nem volt a komfortzónámban veled füvezni és gyereket csinálni, ahogy az sem, hogy érettségi előtt megházasodjak és egy gyereket neveljek semmi pénz nélkül baszki!
- Faszom ki van veled Alex! - támad nekem Kim. - Mert nekem olyan könnyű igaz? Szétcseszttem a testem, az életem, a jövőm! Totál nem kúrhatok félre, mert megházasodtam - emeli meg a kezét és a karikagyűrűjét mutatja felém.
- Menj! Csináld! Ki tart vissza? Semmit nem csinálsz! Egész nap az önsajnálátodban fetrengsz! Ez lesz Franciaországban is? Kim főzni sem tudsz, ott meg kábé a világ végén leszünk a semmi közepén. Nem egy leszaladok egy kis tejért téma! Kim képtelen vagy kezelni a hétköznapiakat! Minden az én terhem lesz! Minden! Amit el akartam mondani Kim az, hogy a szabadság a döntés! És nem több! Szabadon dönthettünk! Devonról, Axelről, költözésről! Minden más már következmény, aminek a terheit viselnünk kell. Csak a döntés pillanatában leszünk szabadok! Ezen jó, ha elgondolkodsz!

Kim

Alex becsapja maga mögött az ajtót, ahogy kimegy. Hanyatt dőlök a szőnyegen. A fenébe! Megint veszekedtünk. Pedig nem akartam. Nem akarok vele folyton vitázni.

Tölteni kellene még egy pohárral. Inni kellene. De... az nem lenne megoldás. Igaza van Alexnek, beszélünk kell. Döntést kell hoznunk. Amit megfogalmazott... sokáig értelmezem. Logikusnak tűnik. Alexes. A szabadság a döntés pillanatáig tart. A tervezéstől a döntésig. Alex hibátlan levezetése. Csak addig leszünk szabadok, amíg nem döntünk. Utána végig kell vinnünk. Utána azzal már munka van.

Devon után viseltük a következményeket, a szüleink haragját. Axel után egy életre viseljük és hordjuk a terheket. Fel kell nevelni a fiunkat. A költözés is egy életre szól majd. Bármit is döntünk az már feladat lesz. Nem szabadság, hanem a döntéssel járó munka.

A szabadság abban áll, hogy döntésképesek vagyunk. Dönthetünk. Hogy maradunk. Vagy megyünk.

Utána kellene mennem. Felnyalábolom magam a földről és a két poharat, meg az üveget magammal viszem. Egy könnyű kötött takarót dobok magamra. Alex a tóparton ül. A tavat nézi a csendes éjszakában. Ahogy nézem az alakját pontosan tudom, hogy a rengeteg pasi, srác és férfi közül... miért Alex lett a férjem. Miért döntöttem úgy, hogy őt akarom. Alexet egészen. A gyerekekkel, a házassággal együtt.

Mert a tengernyi pasas közül, akikkel összeakadtam viharos éveim alatt, Alex, a csendes, visszahúzódó, nyugodt Alex rendelkezett a felelősségvállalás képességével. Amitől iszonyatosan férfi volt. Az én szememben az volt.

Alex minden balhénkat elvitte. Mindig. Felettem állt. Alexnek mindig helye volt az életemben. Intelligens srác. Elhivatott volt az építészet iránt, kitartó volt mindenben. Amikor a terhesség témában is kész volt felelősséget vállalni, tudtam, hogy ő az igazi. Ő. Alex a kiváló jellemvonásaival a nekem rendelt férfi az életben. Hát ezért tartottam őt a potenciális társnak az életben. Mert Alex ennyire tökös tudott lenni. Ennyire férfi tudott lenni. Mint most is.

Alex volt a stabilitásom. Mindig. Bíztam benne. Devon pedig a végső válasz volt. Szenvedély. Működött. Ott a tengerparton az az elemi erejű szenvedély... meggyőződött arról, hogy mi ketten igenis passzolunk egymáshoz.

Leülök mellé a fűbe. Alex szótlanul veszi át a poharat, amit neki tartok. Hallgatjuk az éjszaka hangjait és borozunk egymás mellett. Sokáig csak csendben iszogatunk. Alex-el ezek a néma pillanatok éppen olyan tökéletesek, mint amikor egymás mellett rajzoltunk szó nélkül a szobámban. Sőt igazán ezek a pillanatok voltak azok, amikre azt mondtam, kell nekem Alex, hiányoznának nélküle ezek a háborítatlan, nyugodt elmélyülések

- Igazad van Alex - töröm meg a csendet.
- Bocs, a kifakadásomért - húzza meg a poharából a bort Alex.

- Jogos volt - túrok a hajamba és a felhúzott térdemen egyensúlyozom a talpas poharat.
- Hársfa - mondja Alex.
- Hümm? Ez mi? - kérdezem.
- A kastély neve. Lefordítottam. Hársfa-kastély a neve - magyarázza. Fürkészve nézem Alex profilját. Rákeresett, utánaolvasott. Vette a fáradságot és foglalkozott a dologgal. A tetterős Alex.
- Szép név - emelem a számhoz a borospoharat.
- Illene hozzánk - néz rám oldalt Alex. - Élet a Hársfa-kastélyban.
- Romantikusan hangzik - jegyzem meg szárazon.
- Jah, és nézd - Alex feléleszti, és felém fordítja a telefonját. Eróziós kapu a tengerben, sziklacsoport.
- Ez ... nem Devon, de nagyon hasonlít - veszem ki a telefont a kezéből.
- Étretat szikláit. Valóban... majdnem Devon. Ugyanaz az eróziós kapu, kicsit élesebb, tű sziklának is nevezik. Másfél mérföldre van a kastélytól.
- Tényleg?
- Igen. Étretat a legközelebbi település, alig ezer fő lakja. A kastély maga egy kis erdő közepén van. Két mérföld távolság a tenger is. Mint nálatok, a fenyveseknél.
- Mit akarsz mondani ezzel Alex?
- Nos úgy tűnik, ez a hely... egyszerre Devon és egyszerre a fenyvesek. Ugyanúgy egy erdő közepén lagnál, mint a szülői házban. És közel a tenger, a devoni kapuzattal, amit ott festettél, amíg vártad, hogy végezzek a SUP-on, ami annyira tetszett, hogy mégiscsak ezt a partszakaszt választottad.
- Vagyis?
- Azt hiszem értem, miért vonzott első pillanattól téged ez a hely Kim. Ösztönösen. Mert... itt ötvözhetnéd azt, amit annyira szerettél otthon a szülői házban és Devonban.
- Örültség lenne egy ultramodern házat feladni, egy lerobbant 18. századi kastélyért cserébe - iszogatom a boromat.
- Az, örültség... - bólogat Alex, nagyot kortyol a poharából, majd felém fordul. - De éppen ezért te, imádnád! - Alex újra tölt magának, s felszívja magát levegővel. - Szóval, megvesszük! - koccintja a poharát az enyémhez.
- Nem! - rázom a fejem. - Alex, most már nem vagy elég józan egy ilyen döntéshez - vetem ellen, ahogy nézem az éjszakai fényben borozó Alexet.

- Rendben, ha holnap reggel józanon is jó ötletnek találom, akkor felhívod Livet, hogy döntöttünk és mehetünk kastélyt nézni - biccent rá Alex.
- Oké, de... ez... tényleg... örültség... te magad vagy örült - ingatom a fejem.
- Áh, nem Kim. Kettőnk közül csak te vagy az örült, én csak örültem szerelmes - vigyorog rám. Annyira helyes, annyira imádom, és az enyém. Rányomom a számat a szájára.
- Kiszámoltam tíz óra vezetés és másfél óra komp Kendaltól a kastély - Alex pedáns körültekintése. Mindenre gondol. Mindent megtervez. Lehengerően Alexes hozzáállás. - Előre figyelmeztetlek én tutira nem sűrűn fogom ezt a távot megtenni.
- Nem számít Alex.
- Ha a világ végére költözünk neked is tudnod kell vezetni.
- Nem téma Alex.
- Jó, nagyjából felsoroltam mindent, amit mondani akartam - bólint zárásként Alex.
- Klassz! - Rámosolygok és az utolsó cseppet is kitöltöm a borosüvegből. - Elfogyott a bor...
- ... és esik az eső - tartja előre a tenyerét Alex. - Annyira tipikus! - rázza a fejét és tovább kortyolja a bort. Fel sem állunk. Meg sem rezzenünk. Hadd essen! Itt a tóvidéken ez a megszokott. Halk esőcseppek nesze közben megírom az üzenetet Livnek: "A Hársfa-kastélyt néznénk meg!"
- Franciaországban is ennyit esik az eső? - fordítom szembe az arcom az éggel. Egészen kicsi cseppek, elszórtan.
- Ennyit biztosan nem, mint itt a tóvidéken - nézi maga előtt a tavat Alex.
- Akkor legalább az időjárás kedvezőbb lesz - kiittunk ketten egy üveg bort, gyorsan. Talán én kicsit többet, mint Alex. A tóparti beszélgetéseink a legjobbak. Alex-el mindig jó vízparton ülni és borozni. Vízpart, Alex, bor. Talán csak ennyi kell a boldogságomhoz.

Még a hétre leszervezett egy ingatlan megtekintést Liv. Hatékony és gyors. Vagy csak érti és jól végzi a munkáját. Nem merek egyedül levezetni Franciaországig, tehát megkértük Kim unokatestvérét, hogy segítsenek és menjünk konvojban. Szerencsére beleegyeztek, úgyhogy délelőtt tőlük indulunk majd le egészen Doverig. Meghívtak magukhoz, az utazás előtti estét náluk töltjük. Axel ma rendkívül nyugtalan. Kimen érzi az izgatottságot. Nyűgös és sokszor felébred sötétedés után is.

Axelnek mindig van egy ilyen idegesítő érzéke, hogy tudja, mikor kellene kicsit békén és nyugton hagyni minket, és ilyenkor extra figyelmet igényel és teljesen kiakaszt minket. Ma nekem is az idegeimre megy a gyerek, nem csak Kimnek. Kim már harmadjára mászott ki Livék jakuzzijából, mert Axel felsírt és Liv nem tudja megnyugtatni. Az anyja kell neki.

Kim unokatestvérénél a belső udvaron a faborítású teraszon hatszemélyes világítás jakuzzi van. Még itt is rejtett hangfalakból zene szól. Király ez a ház!

- Minél később alszunk el, annál később fogunk indulni - sóhajtom.
- Ne izgulj, egész nap várnak minket Franciaországban, nem tudunk elkésni, van tolmácsunk, minden rendben lesz - nyugtat Liv.
- A vezetés miatt jobban aggódom. A kontinensen jobbra tartanak a másik oldalt kell vezetnem... sosem vezettem még nem baloldali közlekedésben, kábé hülyének fognak nézni, mi van ha szembe megyek a forgalommal folyamatosan? - túrok a hajamba.
- Ledudálnak - röhög Ace. - Lazulj! Előtted megyek.
- Ace élt kint Franciaországban. Francia csaja volt évekig - Liv hangja feszültebb, de engem akar nyugtatni.
- Így van, én éltem Párizsban is, az Alpokban is, egy csomó helyet ismerek Franciaországban. Bár én főleg repültem, de volt, hogy kocsival tettem meg az utat.
- Aham...
- A franciáknál minden szuper. Különösen a nők - Ace boroskólát iszik, én már rég letettem a sörös üvegemet.

- Nagyon vicces vagy - jegyzi meg szárazon Liv. - Hozok neked sört! - emelkedik ki a színváltós jakuzziból Liv. Ahogy átlép rajtam rám csorog a lábáról a víz.
- Milyen Franciaországban élni? - kérdezem Acet.
- Hát én főleg szállodákban éltem. Ott... beszélnek az angolt. A vidék totál más. Szokj hozzá, hogy az angollal nem sokra fogsz menni. Meg kell tanulnod a nyelvet.
- És a nők? Milyenek? - kérdezek rá.
- Tipikusan pasis kérdés - ér vissza Liv és a kezembe nyomja a sört.
- Szerintem szépek - feleli Ace.
- Nem válthatnánk témát? - kérdezi Liv. Ace figyelmen kívül hagyva a megjegyzést folytatja a kifejtést.
- Mármint, nem olyanok mint nálunk. Visszafogottan sminkelnek, elegánsabbak, ami alatt azt értem, hogy valahogy nem annyira kihívóak mint itt. Klasszikusabb a ruhostílusuk. És mind jól tud főzni. Legalábbis akiket én ismertem.
- Talán Kimre jó hatással lesz akkor ez a francia élet - bólogatok. Lehetne visszafogottabb, klasszikusabb és végre főzhetne. Előnyére változna az tény.
- Hát igen, amit ismerek belőle, úgy tűnik Kimre jelenleg egyik sem igaz - Kim megérkezik és a kerti zuhanynál vizezi magát. Ace akarva-akaratlan, megállapításom sincs melyik, de rajta felejt a szemét. Kim kék vízhullám mintás bikiniben van. Alig néhány pánt a hátán, a nyakán, a csípőjén. Annyira falatnyi a bikini, hogy látszik az ornamentikus tetoválás a hasán. Mintha fekete csipkemotívum lenne a bikinije szélén. Szexi. Ahogy végigcsorog a testén a víz, ahogy a frissen lakkozott körmeivel végigsimít magán.
- Ász a csaj! Eszméletlenül ütős teste van - fogalmazza meg rekedten Ace. Vitathatatlan megállapítás. Pontosan tudom mit lát. Kimnek mindig megvan ez a brutál erotikus kisugárzása. Mindketten Kimet bámuljuk.
- Ace! - szól rá Liv.
- Az - egyszerre szólalunk meg Livvel. Kortyolok nagyot a sörből.
- Mennyire vagy rá féltékeny? - kérdezi Ace. Liv Ace-re fröcsköli a vizet.
- Nagyon - nevetek. - De egyetlen szavam van erre: szeretem. Abban bízom ez a varázsszó elég. Elég lesz egy életre. Tudom mit lát mindenki, aki csak ránéz. Igen, te is. Ezt a nőt megdugnám, semmi több, csak szexet akarnak

tőle. Kim meg is adta, folyton, mindenkinek. Kim ilyen körülményben tudott a legjobban működni. Ezt kereste. Csak egy kis szexet, újat, valakivel, lehetőleg ismeretlennel, idegennel. Habzsolva gyűjtötte a fizikai emlékeket vadidegen pasiktól. Láttam, szemtanúja voltam. Tudom, hogy ilyen. De ezekben a tranzakciókban szex közben, egy idő után elveszíted a könnyedséget, Kim is megcsömörlött, unta a pasikat, unta a szexet. Érezted már úgy, hogy bátorság kell megtenni valamit? Hát én Kimmel folyamatosan ezt érzem. Ettől féltem, hogy... velem is ez lesz. Hogy megtörténik a tranzakció és kész... elveszítettem.

- És nem - bólogat Ace.
- Nem. Hát ez volt a nagy bátorság. Már nem félek. Megtaláltam az egyetlen titkot: szeretem. És bízom benne, hogy ennyi elég lesz.
- Ez a titok?
- Ennyi. Igen. Nem állíthatom meg. Nem mondhatom neki, hogy tilos! Miközben tudom, hogy ez az a közeg, amiben jól érzik magát, amiben a legjobban tud működni. Amiben önmaga lehet. Csinálja! Kívánod? Ace, tessék ott van, ha akarod dugd meg! De az... csak egy dugás. Érted? A különbség, hogy én szeretem is. Te szereted?
- Ütős levezetés. Te egy baromira értelmes srác vagy Alex.
- Kösz - Kim lábujjhegyen hozzánk siet és becsobban hozzánk a medencébe.
- Elaludt! Örökkévalóság volt - vállig belemerül a vízbe.
- Összeillenétek! - morgom, ahogy Kim tetovált csuklója Ace tetovált vállához ér a jakuzzi pereménél.
- Hallod mit mond? - nevet Ace-re Kim. - Összeillenénk! - rákacsint.
- Megváltás, hogy jöttél - forgatja a szemét Liv. - Ezek itt ketten borzalmas dolgokról beszéltek - összegzi Kimnek.
- Tényleg? Rólam? - sandít ránk Kim a szeme sarkából.
- Igen - bólint sötéten Liv. Kim elégedetten dönti hátra a fejét a fejtámlára és magabiztosan támaszkodik meg széttárt karjaival a jakuzzi szélén. Félig lehunyt szemhéja alól minket fürkészh.
- Helyes! Az azt jelenti, hogy izgalmas és érdekes téma vagyok! Ne foglalkozz velük Liv! Csak tolják az olcsó pasis dumát. Ezer meg egy ilyet megéltem. Csak szexet akarnak, csak minden nőt meg akarnak dugni a világon! Valójában félősek, bizonytalanok, anyuci kell nekik, mert képtelenek az intimitásra. A kérdés: lehet, tényleg lehet? Ne kérdezz, ne

magyarázkodj, csak csináld! Liv a férfiak valójában képtelenek az intimításra.

- Ti ketten! Elképesztő páros vagytok! - kacag fel Ace, s Kimre és rám mutat a fejét csóválva.
- Mi ketten együtt örülten jó páros vagyunk! - simítja nedves ujjait a vállamra Kim és ahogy ránézek huncutul rámkacsint. A vízben a lábát simítom és Kim hozzám dörzsöli a lábát. A folyamatos masszázsbuborék alatt nem látszik, hogy kinek melyik testrésze hol van, Liv nyugtatgat, hogy Ace-nek nem szokása alkalmi kapcsolatokba bonyolódni, különösen nem rokonokkal, túl sokat iszunk mi négyen, és túl sokáig vagyunk fent ezen az éjszakán.

Kim

Elég későn feküdtünk le, de a folyamatos masszázs fürdés miatt, pihentető álomból ébredünk. Nem keltünk korán. Főleg Alex miatt, mert rá több órás vezetés várt. Alex leghosszabb távja eddig a devoni utunk volt. Ezt én pontosan jól tudom. Be kell látnom, Alexnek ismét igaza van, célszerű lenne, nekem is vezetnem, hogy ő pihenhessen addig. Alex nyugodtan vezet. Nem Angliától fél igazán. Bár Londont külső körgyűrűn kerüljük, úgy, hogy folyamatos híváskapcsolatban vagyunk az előttünk haladó Forddal és Ace kétszer is bevárt minket, amikor leszakadtunk.

Axel szokás szerint nyűg a nyakunkon. Felváltva ülök Alex és Axel mellett attól függően, hogy a gyerek ébren van a kocsiban vagy alszik. Végeláthatatlanul kimerítő kisgyerekekkel utazni. Axel látványosan unja az utat. Alex meg csak azt várja, hogy elérjük a csatornát, mert akkor legalább lesz két óra pihenője a vezetésben. Alexet még sosem láttam kávézni, de ma már a második kávéját issza. Innen tudom, hogy fárad a vezetésben és fél, hogy elalszik.

Ahogy áttesszük a lábunkat a kontinensre Ace lassabb tempóban vezet, könnyű követni, Liv idegenvezetőként érvel minden mellett.

Alkonyatra érünk a kastélyhoz. Alex borzalmasan kimerült. Én igazán érte aggódom, úgyhogy nem is tudok a kastélyra koncentrálni. Körülbelül gyertyafényes körbevezetésünk van. Annyit szűrök le, hogy a kastély inkább elhanyagolt. Valaha fénykora lehetett, de jelenleg sem a parkja sem az épület maga nem fest jól.

Axel elviselhetetlen, nyűgös, nincs a helyén, mindenén sír, az elhanyagolt, indákkal benőtt udvari padon próbálom etetni. Alig láttam valamit a kastélyból, csak nézem az erdő fáinak tetejét innen a naplementében és ringatom a gyereket. Alex járja be a kastélyt az ingatlanossal és Livvel. Már a csillagok is feljönnek az égre, mire kihajtunk a szállásunkra Étretatba.

Egy New Windsor nevű hotelben foglaltunk szobát. Axelt már karban viszi fel Alex, mert bealudt a kocsiban. A szállodai fürdőszobában a duplamosdónak dőlve próbálok Alex-el beszélgetni.

- Mit gondolsz?
- Szétrobban a fejem, Kim.
- Úgy értem a kastélyról.
- Két értelmes gondolatom nincs ezzel kapcsolatban.
- Mi az egy értelmes?
- Hát: örülünk meg együtt - néz rám fáradtan Alex. - Az ingatlan negyven éve üresen áll. Nincs áram, vezetékes víz, fűtés. Tökéletes otthon lesz hármunknak - nem tudom eldönteni, hogy Alex szarkazmusa vagy komolyan gondolja.
- Akkor meneküljünk! Az ellentétes irányba!
- Nem, Kim. Volt egy beszélgetésünk. Még Axel előtt. Emlékszel?
- Sokat beszélgettünk, melyik beszélgetésre gondolsz pontosan?
- Azt mondtam Párizs után, ha elköltöztünk otthonról, akkor minden lehet olyan, mint Devonban. Én SUP-on, te rajzolsz.
- De te azóta sem szálltál SUP-ra...
- ...és te nem szívből rajzoltál. Nem az van, amit ígértem, hogy lesz. Mellettem. Ez az én felelősségem. Kim semmi nem lett olyan, mint Devonban. A legborzalmasabb rémálomba kerültünk egymás oldalán. Nem lettünk szabadok, nem csinálhattuk, amit akarunk. Nem gondolkodhattam kábé semmin hónapok óta. De én nem ezt ígértem kettőnknek.
- Szerettem kettőnket Devonban. Csodás volt Alex. De nem lehet minden olyan, mint akkor ott, tiniként.
- Ez itt talán lehetne újra Devon.
- Úgy értem, hogy a szabad ég alatt aludtunk, se víz, se villany, se fűtés csak a kocsi?

- Akár értsd úgy! - nevet fel Alex. - Kim, amit eddig éltünk, az nem egy másik út volt, csak egy váróterem.
- Tehát szálljunk fel egy Franciaország expresszre?
- Több munka lesz, mint Axelt felnevelni - sóhajtja Alex. - De valami, amit együtt építünk fel, mi ketten. Távol mindentől.
- Nem ingázhatunk Kendal és Franciaország közt.
- Nem. Azt felejtsd el. Ha átjöttünk, akkor már a kontinensen élünk. A kastély Étretat-hoz tartozik közigazgatásilag. Holnap Livvel átbeszéljük, hogyan indítsuk el az engedélykéréseket, a helyi áramszolgáltatóval is egyeztetni kell, villanyszerelőt kell keresni, aki a vezetékeket, a kapcsolókat az aljzatokat elhelyezi, aztán az egész rendszert ellenőriztetni és hálózatra csatlakoztatni. Ez csak az áram. Ugyanezt végig kell csinálni a víz és a fűtés bevezetésénél is.
- Drágának tűnik. Különösen, hogy elméletileg mi ketten egy építészeti tervező és kivitelező céghez tartozunk. Beszélünk kellene velük.
- Apáinkkal? Biztos hogy nem támogatják az ötletet.
- Azért egy próbát megérne.
- Mindenképpen el kell nekik mondanunk, hogy igen, elhagyjuk a szigetet. Akkor megemlítheted nekik az elképzelésedet. Én biztos, hogy nem kérek tőlük már semmit.
- Igaz. Utálnának érte minket - bólogatok belátóan. Figyelem Alexet, ahogy felhajtja a franciaágyban a takarót és elhelyezkedik az ágy jobb oldalán. Mindig övé a jobb oldal. - Alex! - szólalok meg.
- Igen? - Alex várakozón néz rám.
- Őszintén... - megindulok felé, a szállodai elegáns padlószőnyeg elnyeli a lépteimet. - Mi a véleményed a kastélyról? - ülök mellé az ágyra és félresepem a hajam, hogy lássam Alex reakcióit.
- Őszintén? Azonkívül, hogy kívülről is látszott, de belülről egyértelműen egy pénznyelő? - Alex áttúrja néhányszor a haját. - Van egy... megérkezés érzésed. Igen, talán ez a legpontosabb kifejezés. Amikor először megláttam, ahogy felbukkant a lombok takarásából az épület, ezt éreztem. Mint amikor csak állsz az óceán közepén és nézed a hullámok habjait magad mellett. Ilyen érzés Kim.
- Ez... egy nagyon jó érzés Alex. Én is ezt éreztem. Tényleg... akarod? A kastélyt? Te is?

- Kim - Alex hanyatt dől a párnákra és rám néz. - Belevágtam veled. Mindenbe. Az életbe. A házasságba. A mi óceánunkba. Pontosan tudtam, hogy ez állandó levegőkeresés lesz. Feljönni levegőért. Mert mi vagyunk mi ketten Kim? Ábrándozás? Vágyakozás? Hová igyekszünk? Devonba? Franciaországba? Minden, ami mi ketten vagyunk az, hogy az eddigi tapasztalás elveszíti a jelentőségét. Mert bármi is volt ezelőtt, az nem számít, csak, ami ez után lesz. Teljes megtisztulás Kim. Lelkileg. Te és én. Belevágunk. Lesz, ami lesz. - szinte könnybe lábad a szemem és egyszerűen csak olvadozom tőle. Ennyire bírom ezt a srácot. Egyszerűen fantasztikusak a megfogalmazásai, és az, ahogy engem szeret. Ahogy megérti mindazt amit én sem értek magamban. A lelkem visszhangja. Kimondja, amit érzek, helyettem fogalmazza a gondolataimat is. Hozzábújok az ágyban.
- Szeretlek Alex - suttogom az ajkaira. - Annyira szeretlek!

Alex

Mennyire vékonyak itt a falak? Már késő végiggondolni. Kim hangos volt az éjszaka és a mellettünk levő szobában az unokatesójáék szálltak meg. Hát szívás. Ezt csak akkor vágom le, amikor Ace mindent tudó mosollyal vigyorog ránk a reggelizőasztalnál. Az ágy annyira kényelmes volt, hogy az otthoni matracunk sem jobb. Ezek a franciák tényleg tudnak valamit.

Kim tejes teát készít a gyereknek. Le sem tagadhatjuk, hogy angolok vagyunk. Kim vonásai kisimultak. Boldog. S ettől a képtől én is visszanyertem a magabiztosságomat. Vége a talajt vesztett állapotomnak. Mert az én legjobb tulajdonságaimat Kim hozta ki belőlem, aki feltétel nélkül megbízott bennem, aki mellett minden döntéssel úgy éreztem, hogy jobb ember vagyok. Én ebben a létállapotban tudok alkotni, teremteni, most talán egy új otthont magunknak. Egy igazi otthont. Amiért megéri minden megnyert és elvesztett csatát végigcsinálni. Harcolni és megvédeni. Kim elismeréséért, Kim inspiráló szeretetével magam mögött. Egyszerűen élvezet nézni, a hajlékony mozgását, a jókedvét, a derűjét. Kim Franciaországban van. A hely, ahol működőképes. Ismét. Az a közeg, ahol ő valamiért jól érzi magát. S ettől én is jól érzem magam.

- Francia reggeli! Ezt mindig el tudnám képzelni, minden reggel! - Kim nyalogatja az ujjáról az áfonyalekvárt és újabb croissant ken. - Tudjátok mi

hiányzik? Egy kis pezsgő! Alex, ha ide költözünk minden reggel ágyban, francia pezsgős reggelink legyen - ragadja meg a kezem Kim.

- Ha marad egyáltalán pénzünk pezsgőre - dörmögöm és teát készítek én is.
- A felújításnál amit csak lehet csinálj magad - adja a tanácsot Ace. - Ami menthető újítsd fel.
- Túlzás, hogy ezermester lennék - bólogatok. - Apám mellett otthon, a napjaim kilencven százalékában csak maketteket készítettem. Szóval ragasztani éppen jól tudok - ingatom fejem.
- Majd belejössz! Nézd a jó oldalát, itt elrontani már semmit sem tudsz - nevet Ace. A helyzet komikus, de valamiért nem tudok nevetni, inkább aggasztó az ingatlan állapota.
- A kastély elég üres, nagy terek üresen - méltatlankodom. - Néhol inkább omladozik.
- A padlásra elég sok mindent felhalmoztak - említi meg Liv.
- A padláson a tetőn tátongó lyukakkal voltam elfoglalva, nem is érdekelt az a sok kacat - fűjtatok és csak nézem, ahogy Liv issza a narancslevét.
- Lyukas a tetőnk? - néz rám döbbenten Kim. Axel miatt szinte semmit sem látott az álomkastélyából. Én néztem végig mindent, amitől pontosan érzem a döntés súlya az enyém. Ismét. Ha megvettem ezt az ingatlant az az én döntésem lesz. Kim csak élvezi. Devon érzés. Újra.
- Igen. Szóval az a legégetőbb probléma, kábé minden másnál fontosabb. Apám szerint ha a tető szar minden szar - húzom el a szám. - Márpedig ő nívó- és pritzker-díjas sztárépítész, csak tudja!
- Vétek nem kihasználni egy ilyen kapcsolati hálót - rázza a fejét Ace.
- Ez elvi kérdés már. Apám nem fog segíteni, hiszen egy full extrás házat dobunk el ezért a romhalmazért - magyarázom.
- Talán apám - veti fel Kim.
- Liam csak azért kiherélne, hogy felcsináltalak, szóval biztos, hogy nem fog egy egész építészbrigádot mellénk állítani. Franciaországban kell keresnünk néhány megbízható személyt, lehetőleg, akik a közelben laknak - sorolom.
- Fejben már mindent végigfuttattál igaz? - néz rám oldalt Kim. - Eszméletlen agya van - mutat rám a késhegyével de a szemközt ülő párosnak mondja.
- Pontosan. Szóval csipkedd magad, mert terveim vannak veled - nézek rá oldalt. Kim megnyalja az ajkát. - Nem az, amire gondolsz. Kimegyünk a francia Devonodhoz. A Tű-sziklához és onnan besétálunk a kastélyhoz.

- Most? - Kim meglepetten néz fel rám.
- Ha nem haragszotok... - nézek a szemközt ülő házaspárra. Liv a falatot rágva integet, hogy mehetünk. Kim ámulva néz, felhúdom a székből és a babakocsival együtt irányítom az étteremből a part felé.

A part mentén fúj a szél és sirályok hangja hallatszik, akár csak Devonban. Leülünk a partra és nézzük a tengert.

- El tudnék itt aludni, olyan álmosító - könyököl hátra Kim.
- Én meg bánom, hogy nem hoztam a deszkámat. Meg kellene nézni milyen SUP-on itt a víz.
- Van olyan mint a tóvidék? - kérdezi Kim. Értékelem, hogy gondol rám. Ez nekem szól. Tudja. Én tóparton nőttem fel, ő a tenger mellett. Bár éppen olyan jól ismerem azt a partszakaszt ott a fenyveseknél, hiszen számtalanszor kivittem oda Kimet.
- Meg tudnám szokni - biccentek rá. - Végre csak mi. Megnyugtató - nézzük a víz fodrozódását. A partra szaladó hullámokat. - Nem rossz környék, de az orvosi ellátás elég vacak - oldom fel a telefonom és mindenfélét keresgélek a környéken.
- Micsoda szempontok - mormolja Kim, a gyerek babakocsijából hajtott a feje alá egy kis takarót, hanyatt fekszik mellettem.
- Tekintve, hogy kisgyerekekkel költözünk ez is szempont lesz Kim. Gyerekorvos, iskola. Hova fog járni a gyerek? Milyen nyelven tanul majd az iskolában? Franciául?
- Gondolom. Jól előre szaladtál időben.
- Hosszú távú terveink vannak a kastéllyal nem?
- Persze.
- Akkor?
- Akkor ott fogok megöregedni? - néz rám Kim. - A kastély lesz az utolsó épület amit látni fogok?
- Igen. Nagy valószínűséggel. Vagy maradunk Kendalban - nézek fel Kimre a telefonomból.
- Nyomasztó érzés.
- Gondolj arra, hogy az ágy, amit felújítok, lehet, hogy számtalan francia pasi abban halt meg.
- Pfh, dobd inkább ki! - fintorog Kim.

- Azt hittem szereted a franciákat - nevetek rá.
- Élve - nevet vissza Kim.
- Szerintem hetekig a padláson lévő lomot fogjuk szelektálni. Remek időtöltés lesz a depressziód ellen. Készülhetsz, annyi pókháló van, hogy öröm lesz takarítanod. Csupa fizikai aktivitás.
- Az intelligens házukban még erre sem volt esély.
- Programozott időben kellett még takarítani is - nevetek fel. - Itt nem fenyeget az a veszély, hogy a ház rád szól, hogy takarítsd ki. Ezt a házat vagy negyven éve senki sem takarította. Tiéd a pálya Kim!
- Én ezt nem gondoltam át! - rázza a fejét Kim. - Kezd zord kép körvonalazódni ezen a francia vászonképen.
- Ne aggódj, majd én bearanyozom neked.
- Hogyan?
- Veszek aranyfestéket - ugratom, de csak félig, egy részét komolyan gondolom.
- A reggeli francia pezsgőm mellé - sandít rám Kim félmosollyal a szája körül.
- Természetesen, egy üveg pezsgő és egy aranyfesték. Már írom is a bevásárlólistát - ránézek a telefonomra, de már látom, hogy túl sokáig időztünk a tengerparton. - Mehetünk megnézni a kastélyt? Csak mi?
- Már alig várom, hogy leporoljam az évszázados koszt a kastélyunkról - bólint Kim és felállva a babakocsit az erdő felé irányítja maga előtt.

Kim

Végülis együtt visszük el a balhét. Úgy látszik, mi ketten mindig a nagybejelentésekkel lepjük meg a szüleinket. Az első ilyen Axel érkezése volt. Este egy időpontban tettük meg egymástól külön. Most ugyanúgy egyszerre mondtuk ki a tóparti házunk nappalijában, ahogy Alex-el egymásra néztünk:

- Egy francia kastélyba költözünk! - a reakciók teljesen megegyeztek az elvárásainkkal. Szokás szerint Alex szülei egy picit már bentebb voltak. Többet tudtak az egésztől, mert Alex jelezte, hogy szeretné eladni a házat. Tehát Alex szülei kevésbé voltak meglepve, mint az én szüleim. Alex apja zsebre tett kézzel állt. Elegánsan mint mindig, kicsit jobban látszik rajta a

kor, mint apámon, de csakis azért, mert enyhén pocakot eresztett. De az arca kisimultabb, kerekesebb, és még mindig szőkés a haja. Még csak meg sem szólal. Alex jobban érzékeli, az arca rezdüléseit. Anyáink az első megdöbbenés után kérdések záporát zúdítják ránk.

- Egy kastélyba? Hogyan fogjátok fenntartani? Hány szoba van ott? Egyáltalán milyen állapotban van? És olyan messzire? Franciaországba nyaralni szokás, nem odaköltözni!
- Alex, te nem szólsz semmit? - fordul meg végül Stefi és az apósomra néz.
- Ezen a szinten nekem már nincsen beleszólásom Stefi. De teljességgel elhibázott döntésnek tartom - mondja ki szárazon. Fáradtan elnéz, aztán csak megereszt egy kérdést. - Mikori építés? - néz Alexre.
- Az 1740-es években épült - feleli röviden Alex.
- Közmű?
- Nincs - tömondatokban pingpongoznak. Ez már az Alex és apja közötti harc. Ismerem. Rövid, tömör.
- Pfh - Alex apja nemtetszőn a fejét rázva kinéz a tóra. Csak sejtésem van mire gondol. - Menjünk Stefi! - mondja teljes önuralommal és az ajtó felé indul.
- Apa! Várj! - szól utána Alex.
- Mi akarsz fiam? A döntéseid nagy többségéhez sosem kérted ki a véleményemet. De most sincs értelme, hiszen te már eldöntötted. Ahogy ismerlek már el is indítottad az egész folyamatot. Ezért a lépésedért sem tudlak megtapsolni, ilyen erővel nyisd ki az ablakot és szórd ki rajta a pénzt - becsapja az ajtót maga mögött. Alex ott maradt az ajtót bámulva. De várható volt a második támadás.
- Éppen Franciaországot néztétek ki? - apámnál tovább tartott a sokk, amiből most felszínre tört a dühe. - Miből fogtok élni? Nincsen semmi végzettségetek! Az hogy az anyanyelvetek az angol nem sok mindenre lesz elég, ha közben csapnivaló a franciátok! Teljességgel ésszerűtlen lépés szokás szerint és tudom honnan származik az ötletmag! Kim! Te folyton faszságokba rángatsz mindenkit! Különösen szerencsétlen Alexet! Felcsináltattad vele magad! Elvetetted magad! Most meg eladatod vele az apja házáat! Hogy elköltözz valami lepukkant kastélyba! Egyszerűen nem fér a fejembe, hogy az ilyen hülyeségeket kitől örökölted? Mert, hogy tőlem nem az biztos.

- Mert, hogy akkor tőlem igaz? - csattan fel anyám. Kész, balhé, a köbön. Karba tett kézzel nézem az egészet. - Mert szerinted én vagyok az, akinek nincs egy csepp logikája sem. Aki egy Alex Goodwint akart volna inkább magának! Szerintem, meg Kim tipikusan te vagy! Hogy a létező legextrémebb helyekről ugorjon a mélybe! Mit fogtok kezdeni egy kisgyerekkel ott? Távol tőlünk.
- Azért eddig sem voltatok túl nagy segítség - jegyzem meg.
- Hogyan fogtok ott boldogulni? - sopánkodik anyám.
- Alex, fel nem foghatom, hogy adtad erre a fejedet - csattan apám Alexre. - Pontosan tudod milyen Kim! Teljesen használhatatlan! Mind anya, mind feleség egy csődtömeg! Hogy vállalhatod, hogy átviszed őket a csatornán?! Miközben pontosan tudom, hogy mit gondolsz róla! Még főzni sem tud! Egy vicc az egész! Kimmel éppen Franciaország! Ami köztudottan a laza erkölcséről volt híres! Akárcsak Kim! Egy ribanc, Franciaországban! Mi lesz ebből? Kettőt sem pislogsz és úgy fel leszel szarvazva...!
- Elég volt! - ordítja el magát Alex. Jézusom! Még én is megijedtem! Axel felsír én kapom az ölembe. - Takarodjatok a házamból! Kifelé! Tűnés! Elég volt ebből!
- Gyere Kim velünk! - pattan fel a kanapéről anyám sietve.
- Menj, ha akarsz menj! - kiabálja nekem Alex.
- Nem... én nem - szorítom magamhoz Axelt és rettegve nézem a két férfit. Képesek és a szemünk láttára verekszenek össze. Szinte szétveti a ház falait a feszültség. Apám sarkon fordul és anyámmal együtt távoznak.

Alex a tó felé a hátsó teraszon át hagyja el a házat. Bent maradok a gyerekekkel a karomban. Csak megkövülten állok a kapcsolataink romjainál. Mert hogy mindent rommá tettünk egyetlen kijelentéssel az most már biztos. Az utolsó szálát is Alex kitessékelte a házból. Magunk maradtunk. Bármit is hoz ez a döntésünk, viselnünk kell örökre a következményeit. Mindkettőnk szüleit vérig sértettük.

Axel miután megnyugodott el is alszik. Lapos cipőt húzok és Alex után megyek a partra. A tavon siklik a SUP-on. Lassan. Komótosan. Nyugtatja magát. Hónapok óta nem volt vizen. Talán tényleg innen indult minden. Keveset törődtünk saját magunkkal. Annyira csak a létfenntartásra fókuszáltunk. Nem törődtünk a lelkünkkel. A saját lelkünkkel. Egymáséval. Lesétálok a víz széléhez.

- Szia! - Alex felém irányítja a SUP-ot. Könnyed csobbanások a lapáttal a tó vizében.
- Szia! Csatlakozol? - megállítja a deszkát és várakozón rám néz.
- Oké! - biccentek és Alex kinyújtott tenyerébe támaszkodva átlépek a deszkára. A telefonom a farzsebembe csúsztatom és átölelem Alex derekát. - Létezik, hogy ezt utoljára Devonban csináltuk?
- Mit?
- A közös SUP-pozást.
- Igen -Alex messze lök minket a parttól. Könnyedén siklunk a vizen. Milyen békés és csendes itt minden. Ahogy Alex szereti. Szép a tóvidék, különösen, ha nem esik az eső. a tó, a dombok, békés minden. Devonnal szemben ennek az északi régiónak is megvan ugyanúgy a szépsége.
- A tengeren nem lesz ilyen nyugodt a SUP.
- Több lesz az izgalom. Kihívás. Kalandosabb.
- De te nem a kalandokat szereted, hanem a nyugalmat - Alex csendesen evez előrefelé.
- Majd megszokom.
- Nem akarom, hogy kompromisszumokkal élj miattam. Maradjunk Alex. Még nem késő visszacsinálni.
- Apád miatt?
- Miattad.
- Én már eldöntöttem Kim - hajtja előre a deszkánkat Alex.
- Most már csak együtt evezünk tovább? - kérdezem.
- Ja.
- Búcsúzol a tótól igazam van? - értem meg végre Alexet.
- Amíg otthon laktam minden nap SUP-oztam a tavon. Esőben is. Ha nem esett durván.
- Mert, hogy itt annyit esik.
- Igen.
- Te szeretted Kendalt.
- Bárhol jól tudja érezni magát az ember, ha akarja. Kim. Csak akarat kérdése. Jó lesz Franciaország, mert akarjuk.

Alex

Felszámoljuk az angliai életünket. Én sürgettem meg az időt. Apám azt mondaná áron alul adtam el a tóparti házat. Bizonyára így van. De még az ősz beállta előtt át akarok költözni Franciaországba, hogy megcsináltassam az alap komfortunkhoz a közművesítést. Nem fogunk tudni visszatérni Angliába, túl nagyok a távolságok. Nincs értelme hamis illúziókba ringatni magunkat. Én most úgy cuccoltam össze, mint aki örökre távozik. Felégettem az utolsó hidat is magunk mögött. Felmondtam és elkezdtem csomagolni. A kocsiban csak az utolsó holmijainkat visszük. Minden mást költöztető szállít a kastélyba. A bejelentésünk óta nem beszélünk egyikünk szüleivel sem. Nem keresnek, mi sem keressük őket. Nem is nagyon van már mit mondanunk. Kim meglepődve nézi, ahogy most mégis a szüleim kendali háza elé parkolok.

- Csak beugrok valamiért. Egy perc az egész! - le sem állítom a motort, csak behúzom a kéziféket és becsengetek. Anyám nyit ajtót.
- Apa?
- Az egyetemen.
- Tökéletes - bólintok. - Megvan még a szobám?
- Persze - néz utánam meglepetten anyám. - Mit keresel?
- Itt hagytam valamit - sietek keresztül a házon a szobámig és benyitok. Egy évvel ezelőtt el kellett volna vinnem. Csak akkor annyi minden volt, hirtelen jött a költözés. Itt nem sok minden változott. A mappák között keresgélek. Az íróasztalom mellett annyi ilyen nagyalakú rajzmappa van. Végre megtalálom. Felnyitom, hogy ellenőrizsem a tartalmát. Akvarell festmények, a tenger, mindenféle színárnyalatban. Ez az. Kim középiskolai festményei. Amiket csak megfestett, de sosem vihette haza. Amiket én őriztem meg. Akkor még csak magamnak.
- Kim festményei? Ezért jöttél? - kérdezi anyum és csak csendesesen kísér végig a házon. Megérzi, hogy miért viszem egyszerre magammal. - Most utaztok? Franciaországba? Alex!
- Szia anya! - visszafordulok és megölelem.
- Vigyázz magadra... jó utat! - anyum szeme könnybe lábad.
- Megyek!

- Oké, jól van - enged el anyám és lesietek a kavicsos feljárón Axel mellé dobom be a rajztömböt és már gázt is adva kifarolok a szülői háztól. Magam mögött hagyom a szülővárosom.
- Ezek? - kérdezi Kim a tömböt nézve.
- A KimArt - nézek rá mosolyogva. - Az összes, amit nálam hagytál - Kim megrökönyödve nyúl hátra és nézegeti a saját alkotásait. a robbanó hullámok a sziklákon a vérvörös óceán a naplementében. A végtelen óceánja.
- Mindet megtartottad? - lapozgatja Kim sorra.
- Amit ki tudtam menteni, igen - nézek fel Kim ölébe futólag. - Csinálhatnál egy online galériát. Az alap itt van az öledben. Aztán... akár árulhatnád is. Talán lennének vásárlóid.
- Erre még sosem gondoltam - mereng Kim a saját festményeit nézegetve.
- A művészi hajlamaidat kiélheted a kastélyban is. Elég sok falfelület van, mind igen rossz állapotban. Lesz mit felújítanod. Neked a felület úgylis mindegy csak fess!
- Valami terved van igaz?
- Igen. Átgondoltam, fordítsuk a kastélyt és a tehetségedet is a mi hasznunkra. Kezd egyetlen szobával és aztán bővítjük.
- Mert?
- Mert kastélyszállónk lesz - vigyorgok rá. Kim homlokráncolva viszonozza a pillantásomat. - Tudod mikor ugrott be ez? Amikor anyáink azt mondták: Franciaországban nyaralni szokás! Az a mondat szöveget ütött a fejembe. Nem kell nekünk semmi más. Angolokat nyaraltatunk és itthonra hirdetjük a kastélyszállót. Ez lesz a bevételünk. Persze addig még rengeteget kell fordítanunk rá.
- Mondtam már, hogy imádom az ötleteidet? - néz rám elismerően Kim.

Mielőtt tovább utaznánk Kim unokatesójánál szállunk meg. Ráhangolódunk egy jakuzzi estre, de Ace egy különleges körutazásra invitált minket. A színháznál szállunk fel az Irwellen dokkoló sétahajóra. Egy négy fős kabin a miénk. Hajókirándulást teszünk Manchester történelmi hajócsatornáján és az Irwell folyón. Az ipari központon túl Stephenson 1830-as vasúti hídját is látjuk. Minden itt van körülöttünk, ami Manchestert naggyá tette. Klasszikus tánczenei kedvenceket játszanak, Manchester lassan suhan el mellettünk éjszakai fényeivel.

Az Irwell partjának lenyűgöző építészetében gyönyörködhetünk végig a belvárosig. A legjobb kilátás innen nyílik a Média City fényeire. Táncolunk is. Közösén iszogatjuk az üdvözlő italt és a könnyű harapnivalókat eszegetjük hozzá.

- Nektek fogalmatok sincs mit csinál Ace - jegyzi meg Liv.
- Miért mit csinál velünk? - dobok be egy sajtos finomságot a harapnivalók közül.
- Megmutatja, milyen csodálatos Manchester. Nincs okotok elköltözni Angliából - nevet Liv. - A cél: lebeszélni titeket a költözésről.
- És még össze sem beszéltem a szüleitekkel - biccent rá Ace. - De szerintem Anglia tökéletes hely, és különösen ez a vidék. Nincs semmi indokom elköltözni innen.
- Neked - jegyzi meg szúrósan Liv. - Szóval vigyázzatok, nehogy eltérítsen titeket az útról.
- Nem tud - érvelek. - Elhatároztuk magunkat. Plusz késő. Már eladtuk a házunkat! - Kim a pezsgőt ízlelgeti nem is reagál.
- Tudjátok miért szívás, ha minden beépített? Semmit sem tudsz magaddal vinni. Beépített tűzhely, beépített mosógép, szárítógép... az egész házunk be volt építve. Csoda, hogy mi nem lettünk beépítve!
- Pedig apáink bebetonoztak volna minket. Talán okosabbak lettünk volna - kacag fel Kim. - Ez a Manchester tényleg gyönyörű! Különösen így sötétedés után! Már értem miért szereted annyira - néz Ace-re.
- Mi Manchestert főleg nappal láttuk és akkor is perspektívában - bólogatok hozzá.
- És mi a terv Franciaországban?
- Mi is ott házasodtunk. Esküvői rendezvényhelyszín leszünk - bólogatok. - Sok szállóvendég, egy kastély igazán esküvőhöz illő környezet.
- Egy esküvőhöz sok virág is kell csak szólok - jegyzi meg Ace.
- Már megint üzletel - ingatja a fejét Liv. - Sosem tudsz leállni? Persze éjszaka van, te ilyenkor vagy a legaktívabb.
- Igen, én éjszakai műszakban dolgozom mindig. Ilyenkor pörög jobban az agyam - legyint rá Ace. - Üres hely, csúnya sarkok, dobhatok oda egy nagy cserepes növényt, mindent kitakar. A legpocsékabb helyet is feldobja egy két dísznövény. A kastélyparkba ültethettek néhány angol rózsabokrot, és tegyetek minden szobába virágkompozíciót. Nem azért mert egy kertészetem van.

- De pontosan azért mondja - szúrja közbe Liv epésen.
- Minden kapcsolatban van haszon - jelenti ki Ace fölényesen.
- Nem mondasz hülyeséget - bólogatok. Ace és én koccintunk. - Akkor a jövőendő üzletünkre - Ace kacsint és iszunk rá.

Kim

Angliában eladtuk mindenünket, hogy ide költözzünk, a mi kastélyunkba. A Hársfa-kastély szinte teljes felújítása és benne minden munka ránk vár. Bár rengeteg feladattal jár, mégis úgy érezzük megéri. A saját kastélyunkban élhetünk. Alex a nagy ódon kastélykulcsokkal nyitogatja a fő zárat. A lépteink nyomán felkavarjuk az évszázados port. Minden zsallut kinyitunk és szellőztetünk. A szellő a közeli óceán illatát hozza a szobákba. Az összes holmink néhány tucat doboz a fogadócsarnokban. A felújítási munkákat illetően úgy döntöttünk, hogy meg hagyjuk a kastély eredeti karakterét. Vagyis jellemzően régiségvásárokat fogunk járni. Apáink megpukkadnának a gondolattól, hogy az ultramodern házunkat lecserélve régiségek és kacatok között keresgélünk dolgokat magunknak. Mindent. Alex azt mondta, minél régebbi annál jobb. Dac. Amiben mi ketten mindig is tudtunk alkotni. Én a nyílt és Alex a csendes lázadó. Megérkeztünk. Ez már a mi óceánunk.